

พี ม (พี) ค้า
สำนักพิมพ์
ROMANTIC
suspense

เพลิง ภูต บ

หัตถ์บรรณ

บทนำ

อากาศหนาวจัดช่วงกลางเดือนธันวาคม โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ซึ่งโอบล้อมไปด้วยขุนเขา ความเย็นเคลือบไปทุกยอดหญ้า ซอกซอนลงแทบทุกอณูพื้นผิวแม้แต่ในโพรงจมูก ทำให้เกิดเสียงหอบหายใจดังแทรกเสียงลมหวีดหวิวเป็นพักๆ ความมืดมีอำนาจมากจนทำให้ไฟทางบนถนนที่ทอดยาวลดเลี้ยวตามสภาพภูมิประเทศดูเหมือนเทียนเล่มเล็ก คลับคล้ายสรรพสิ่งรอบตัวจะครั่นคร้ามมัน เว้นแต่เงาตะคุ่มของคนคู่หนึ่งที่พยายามฝ่าความหนาวเย็นและความหวาดหวั่นเล็กๆ ในใจมุ่งหน้าสู่บ้านหลังหนึ่งที่ซ่อนตัวอยู่บนไหล่เขา

เสียงบันไดไม้สั้นเอี้ยดยามที่เท้าของคนทั้งคู่เหยียบย่างลงไป หนึ่งก้าวต่อหนึ่งเสียงขานรับราวกับบ้านหลังนั้นรับรู้ถึงการมาเยือนของคนแปลกหน้า ครั้นถึงหน้าประตูไม้กรุกระจก แสงแวววาวจากโลหะเคลือบทองที่กระจกก็สะท้อนวาบเข้านัยน์ตา จนคนตัวโตถึงกับสะดุ้ง ขณะที่คนตัวเล็กกว่าย่อตัวลงคั่นกุ๊กกักใกล้ประตู

“เป็นอะไร” คนตัวเล็กเกาะไฟฉายเมื่อประสิทธิภาพของมันดูจะด้อย

เกินไปสำหรับถ่านใหม่

คนตัวโตทรงหน้าเหลี่ยมตามองเหมยสีดำที่เคลื่อนไหวอย่างอ้อยอิ่งเหนียวอดไม้ ดวงจันทร์กลมโตกำลังถูกบดบังด้วยหมอกเหมยจางๆ เหมือนเส้นใยสีดำที่กำลังล่องลอยตามเหมยก้อนใหญ่ กลับคล้ายจะมีเค้าฝนทิ้งที่เป็นเดือนสุดท้ายของปี

“เมื่อก็เห็นหรือเปล่า” เสียงหัวกระซิบอย่างหวาดหวั่น

คนตัวเล็กกำบางสิ่งไว้ในมือขณะยึดตัวขึ้น

“อะไร”

“เหมือนมีคนอยู่ข้างใน” คนพูดแทบไม่เหลือบมองไปยังประตูกระจก

“ปอดแหก เราผ่านมันวันหนึ่งไม่รู้กี่ครั้ง อย่าโง่ไปหน่อยเลยนะ ไอ้พวกซี้ยั้งไม่กล้าขึ้นมาเลย” คนตัวเล็กดูเสียงแหลมพลางเสียวัวตฤแห่งความยาวเท่ากับนิ้วชี้ลงไปในห้องกุญแจ

กริก!

เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับความกังวลที่แทรกซึมรอบตัวคนทั้งคู่ แต่คนที่เข้าถึงความรู้สึกนั้นได้มากกว่าเห็นจะเป็นคนตัวโตยามเดินผ่านประตูบานนั้นหลังจากที่คนตัวเล็กหัวเราะคิกคักเดินเข้าไปก่อน พลันแสงสว่างก็แทนที่ความมืดราวกับต้องการเปิดเผยโฉมหน้าคนบุกรุก ชายหนุ่มสะดุ้งวาบ ผงะจนแผ่นหลังชนประตู หลับตาบ๊ึด้วยความตกใจ

“เห็นไหม บอกแล้วว่าไม่มีอะไร” คนตัวเล็กกว่าเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวย ใบหน้าเรียวกะจางสดใสแบบเด็กสาวที่เพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมฯ ปลาย ผิวขาวผ่องตามแบบฉบับสาวเหนือ ชุดกระโปรงลายดอกไม้เล็กๆ สีครีมเหลือบทองทับความมีชีวิตชีวาของเธอ แต่นั่นไม่เท่ากับนัยน์ตาหวานหยาดยิ้มแฝงความไร้เดียงสาแห่งวัย

ชายหนุ่มค่อยยิ้มออกมาได้เมื่อเห็นความน่าหลงใหลกระจางตา แต่ก็เป็นยิ้มที่อึดหลักอึดเหลือเต็มที ดวงตาริปลายเฉียดนิตๆ มองข้ามกลุ่มผม

สี่ดำเรียบลิ้นหน้าสัมผัสไปยังเบื้องหลัง สภาพภายในบ้านเหมือนมีผู้อยู่อาศัย ไม่ใช่บ้านเกือบร้างที่เจ้าของอพยพครอบครัวออกไปเมื่อปีก่อน หลังจากเกิด ‘เหตุการณ์’ ที่กลายเป็นสัญลักษณ์ของบ้านหลังจากนั้น ไม่มีใครในละแวกนี้หรือแม้แต่จังหวัดนี้จะไม่ระลึกถึงมัน แต่น้อยคนนักที่จะเข้ามาสัมผัสความน่าสะพรึงแบบที่เขากำลังเผชิญอยู่ เพราะผู้ใหญ่บ้านได้ขอร้องลูกบ้านให้ให้เกียรติของเจ้าของสถานที่ซึ่งบัดนี้ย้ายออกนอกจังหวัดไปแล้ว ประกอบกับลักษณะภูมิประเทศที่แวดล้อมบ้านหลังนี้และบ้านใกล้เคียงยังคงความเป็นธรรมชาติอยู่มาก ลักษณะคล้ายรีสอร์ตกลางป่า ดังนั้นนอกจากคนในพื้นที่แล้ว คนนอกจะไม่มีทางรู้เลยว่ามีย่านหลังใหญ่ที่มีอดีตซ่อนอยู่บนเขาลูกนี้

“เหมือนมีใครมาทำความสะอาด มันแทบจะ...” เขากลอกตาพร้อมยื่นนิ้วไปปาดเบาๆ บนโต๊ะไม้สักสลักลวดลายคล้ายศิลปะจีนโบราณใกล้ประตู “ไม่มีฝุ่น” พุดพลางก็มลงสบตาหญิงสาวที่มาด้วยกันด้วยความหวาดหวั่น

เจ้าหล่อนยิ้มกว้างแล้วเบือนหน้าไปทางอื่นราวกับต้องกลืนความขบขันเพื่อมารยาท ทั้งที่ไม่เคยมีคำนี้อยู่ในพจนานุกรมส่วนตัวเลยสักนิด “เด็กนั่นเป็นโรคหอบ”

ชายหนุ่มวัยใกล้เคียงกันถอนหายใจ มันไม่ได้ช่วยให้สบายใจขึ้นเท่ากับเห็นใบหน้านวลหันกลับมา ริมฝีปากอ้มแดงเผยอเล็กน้อยขณะร่างเล็กยึดตัวขึ้นให้เสมอกับเขา เพียงวินาทีเดียวริมฝีปากของทั้งสองก็แตะกัน เขาก็หันหลังมาพร้อมกับโอบรอบแผ่นหลังบอบบาง เสี่ยงลมหายใจหอบกระชั้นของทั้งคู่ทำลายบรรยากาศอึมครึมเสียดสี

เปรี๊ยะ!

เสียงดังท่ามกลางความเงียบสงบแยกทั้งสองออกจากกันทันที ชายหนุ่มหน้าเผือด ดวงตาริเบิกกว้างอย่างคนสติกระเจิง ไฟสว่างจ้าเมื่อครูดับวูบเหลือเพียงโคมไฟสลัวหน้าบันได

...นี่เป็นการเตือนจากเจ้าของบ้านไม่ผิดแน่ ชายหนุ่มเลียริมฝีปากแห้งผาก เป็นใครก็ต้องไม่พอใจที่ถูกบุกรุกพื้นที่ส่วนตัว ยิ่งเจ้าของบ้านที่มีชื่อเสียงลือกระฉ่อนไปทั่วหมู่บ้านในแง่ของความ...เอียน!

หญิงสาวถอนหายใจหนักๆ ราวกับจะหมดความอดทน ใช่!...เธอทนมานานพอแล้ว กว่าจะอ้อยชายหนุ่มที่เป็นขวัญใจสาวทั้งอำเภอได้ก็แทบแย่ นี่ไม่รวมว่าคบกันแบบหลบๆ ซ่อนๆ เพราะแม่เธอเป็นพวกหัวเก่า อย่างนี้ถึงจะไปพลอดรักกันที่ไหนเลย พวกชาวบ้านตาเป็นลัษปะรด ยิ่งไอ้เชื้อโรคที่เรียกว่านิทานหลุกลามเร็วกว่าเชื้อไข้หวัดนกสายพันธุ์ใหม่เสียอีก พอมาได้ที่ลับหูลับตาเหมาะแก่การปลดปล่อยความคุุไซนแห่งฮอโรมันวัยรุ่น ก็ดันมีอุปสรรค

ครั้งจะเข้าไปในป่าแบบที่เธอมักพาหนุ่มๆ ไม่ซ้ำหน้าเข้าไปนั้น เฉพาะกลางวันละก็ได้ เธอรู้จักป่าดีพอๆ กับผู้ชายนั่นแหละ แต่ป่าในเวลากลางคืนเหมือนคนแปลกหน้า ความมืดมิดที่ทำให้รู้สึกเหมือนถูกกักบริเวณไว้ในห้องที่หาสีดำ กับเสียงแมลงน่ารำคาญ ก็ไม่โรแมนติกลักนิด!

“อย่ากลัวไปหน่อยเลยนะ” เธอย้ำอย่างกับมันจะได้ผล

“ไปที่อื่นกันเถอะ” ชายหนุ่มมองไปรอบๆ อย่างหวาดหวั่น บ้านแบบเปิดโล่งเพดานสูง มันได้อยู่ห่างจากจุดที่พวกเขาเ็นอยู่ราวๆ สองเมตร มันทอดตรงขึ้นสู่ทางเดินบนชั้นสองที่หายไปในความมืดทั้งซ้ายและขวา เขาแทบไม่อยากจินตนาการเลยว่าถ้ามีอะไรโผล่ออกมาจากตรงนั้น...

เขาก็้มมองหญิงสาวในอ้อมกอด แววดาสุกใสเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

“มีอะไรกันในบ้าน...เอ่อ...แบบนี้ มันไม่โรแมนติกรอก เชื่อผมเถอะ” เขาละคำที่อาจจะปลุกอะไรนั้นออกมา โบราณว่า พุดถึงผี...ผีก็มา!

“อย่าชี้ขี้ลาดน้กเลย บอกว่าไม่มีอะไรก็ไม่มีสิ ที่ไฟมันดับก็เพราะมันเก่ามากต่างหาก”

“ผมไม่ได้ชี้ขี้ลาด! แต่บรรยากาศแบบนี้ไม่ชวนอยากเลย” เขาพูด

เสียงหนักหึ่งที่ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้ เสียงของเขาไม่ดังเกินกว่า กระซิบ

“จำ ไม่ได้ชี้ขลาด แค่ว่าท้าวเท่านั้น วั๊วๆ แวมๆ อย่างนี้ลืที จะได้ ตื่นตื่นหนอย เราขึ้นไปข้างบนกันดีกว่า” พุดจบกี้ดึงมือชายหนุ่มให้เดินตาม ไปที่บันได

แม้เขาจะไม่สบายใจเลยที่ต้องตกอยู่ในสภาพขวัญหนีดีฝ่อ แต่จะให้ บอกผู้หญิงที่สูงแค่นี้แหละ ว่าเขากลัวผีจนชี้ขึ้นสมองนะหรือ เธอคงได้ หัวเราะเยาะ ดีไม่ดีพันคืนนี้ไป พวกเพื่อนๆ ของเธออาจเอาไปนิพนหาว่า เขา เป็นพวกไม่เอาไหน ขนาดไม่พุดอะไร เธอยังว่าเอาตรงๆ ว่าเขาเป็นคนตาขาว

เขารู้สึกว่าน้ำหนักตัวทั้งหมดไหลลงไปถ่วงเท้าทั้งสองข้าง แต่ละ ย่างก้าวจึงแทบจะต้องลากขา ข้อดีคือเขาต้องตั้งใจมากกว่าปกติเพื่อยกเท้า วางลงบันไดแต่ละขั้น และตั้งสมาธิแน่นแน่วไปที่เธอ แน่ละ ความกลัวยังคง มีอยู่ แต่ความปรารถนามีมากกว่า ทั้งคู่แทบจะกลืนกินกันทั้งที่เดินขึ้นไปได้ แค่ครึ่งทาง ช่วงเวลาสั้นๆ หลังจากพักผ่อนหายใจ หญิงสาวก็ปรือตาบอก เสียงพรัว่า

“ทำไมเราไม่ทำอะไรที่มันตื่นตื่นกันล่ะ”

“เราไม่ได้กำลังทำอยู่หรือ”

ชายหนุ่มกดสะโพกหญิงสาวเข้ามาชิดจนสัมผัสได้ถึงความร้อนระอุ ของกันและกัน เธอใช้มือเล็กดันผนังเพื่อจะได้หลุดออกจากความปรารถนา ของเขาชั่วคราว มองกองไฟเล็กๆ ที่ลุกอยู่ในดวงตาริซึ่งกำลังโลมเลีย แผลเผาตัวเธอเช่นกัน

เขาคือคนที่จะมาช่วยคั่นเวลาระหว่างที่เธอยังไม่ได้ตัดสินใจเกี่ยวกับ อนาคตตัวเองหลังจากจบมัธยมฯ ปลาย ประสบการณ์ในชีวิตที่มากกว่าเธอ ถึงสองปีคงจะช่วยให้ชีวิตวัยรุ่นของเธอต่อจากนี้ไม่น่าเบื่อนัก การเป็นชาย ในฝันของสาว ๆ ในเมืองเล็กแห่งนี้ทำให้เขาเหมาะสมกับการพาเธอไปให้สุด ทางรัก ถึงเธอจะคบกับผู้ชายมากหน้าหลายตา แต่ก็แค่สัมผัสกันแบบ

ฉาบฉวย เหตุผลหนึ่งของความสัมพันธ์แบบนั้นมาจากข้อจำกัดเรื่องสถานที่ 'ป่า' ไม่ใช่ที่สำหรับคู่รักซึ่งต้องการความสัมพันธ์ลึกซึ้ง

อย่างไรก็ตามหลังจากที่เขาแสดงออกว่าอ่อนไหวต่อบ้านหลังนี้แค่นั้น ความเชื่อมั่นที่มีต่อสัตวศาสตร์แห่งความเป็นมนุษย์เพศชายผู้คึกคะนองก็ค่อยๆ ลดลง สำหรับเธอในตอนนั้น เขาก็แค่แถมสะสมที่จะเอาไปเกทับเพื่อนๆ เท่านั้น

“มีที่จะทำให้นายตื่นยิ่งกว่า...มาสิ”

เสียงกระซิบของเธอทำให้ขุ่นในตัวของชายหนุ่มลึกลับ เขาแทบจะกระโจนตามเธอลงไปที่ป่าไม่เกรงว่าความอึกทึกของเขาอาจสร้างความไม่พอใจให้แก่อะไรที่อยู่ในนี้อย่างเมื่อครู่ก็เป็นได้

เอละ ตอนนั้นเขาอยากสนุกกับเธอเสียจนอาจแสร้งทำเป็นลืมๆ ว่าที่นี่เคยมีอดีตอย่างไร แต่แล้วเขาก็แทบอยากตบหัวตัวเองเมื่อพบว่าเขาตามเธอไปไหน

“นี่มัน...” เขาคว่ามือเล็กไม่ทัน เสียงถอดสลักกลอนทำให้หัวใจคนฟังหล่นวูบ บ้านหลังนี้สร้างความแปลกใจให้ผู้มาเยือนเป็นครั้งแรกอย่างไม่สิ้นสุด และแน่นอนว่าเป็นเขา เพราะเธอรู้แม้กระทั่งว่ามีห้องเก็บของใต้บันได

...ที่แคบ? มันน่าตื่นเต้นตรงไหน ถ้าเธอมีรสนิยมแบบนั้นเขาจะพาเธอไปสนุกในห้องน้ำที่ฝังในเมืองก็ได้ ไม่เห็นจำเป็นต้องถ่อมาถึงบ้านที่แหวดล้อมไปด้วยผืนป่าและขุนเขา บ้านที่มีอดีตซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดอยากให้เกิดขึ้นแม้สักครั้งในชีวิต เขามาเพราะอยากเอาใจเธอเท่านั้น ซึ่งมันบ้ามากๆ ที่ยอมตามใจเธอถึงขนาดไปทำเรื่องแบบนั้นในห้องเก็บของสกปรก

“อย่าเลย ขึ้นไปข้างบนเถอะ” เขาดึงมือเธอขณะที่ร่างน้อยหายเข้าไปในความมืดของห้อง มันมีเตียงคนล้ากับม่านสีดำ มีเพียงมือขาวๆ ของเธอเท่านั้นที่ทำให้เขารู้ว่าตัวเองไม่ได้ยืนจ้องผนัง

“มาเถอะนะ แล้วนายจะชอบ ได้ยินว่าพวกนั้นเก็บสมบัติไว้ข้างล่าง

ด้วย” เสียงใส่ทะลุผ่านความมืดออกมา

เขาขมวดคิ้วกับคำว่า ‘ข้างล่าง’ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะขอให้เธอตอบคำถาม แสงจากไฟฉายที่เหมือนจะใช้ไม่ได้ก่อนหน้านั้นพลันสว่าง ทำให้คนที่ยืนอยู่หน้าประตูมองเห็นสิ่งที่เหนือความคาดหมาย เวลาที่เขาเขามีแรงพอชยับได้ และเขาก็รู้แล้วว่าข้างล่างหมายถึงอะไร

“พวกนั้นรวยมาก เห็นว่าญาติเขาเป็นคนออกแบบบ้านหลังนี้ มีห้องใต้ดินเหมือนบ้านในหนังฝรั่ง” เธอหยุดเดิน เหลียวขึ้นไปมองคนที่กำลังตัดสินใจก้าวลงมาด้วยสายตาขี้เล่น

“เงิงไซ้ไหม”

คนฟังพยักหน้าเร็วๆ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขากลับน้อยลง เขาไม่เคยได้ยินว่ามีสมบัติซ่อนอยู่ในบ้านหลังนี้ นอกจาก...

“เราจะไม่ลงไปทำอะไรกันข้างล่างไซ้ไหม” เขารั้งมือเธอไว้เมื่อเริ่มคิดถึงบางสิ่งที่คนสูงอายุในหมู่บ้านเล่าให้ฟัง คำบอกเล่าเกินจริงเมื่อวานกลับมีน้ำหนักความกล้าหาญของเขาลงไปจนแทบไม่น่าเชื่อว่าเคยมีมันมาก่อน เมื่อเขากำลังมองห้องใต้ดินด้วยสองตาอันหวาดกลัวของตัวเอง

“จะให้บอกอีกกี่ครั้ง...” เสียงถอนหายใจเหนื่อยหน่ายดังมาจากเจ้าของมือเล็กที่คอยกระตุกมือเขาอย่างน่ารำคาญ “ความตื่นเต้นทำให้เราไม่ลืม ฉันอยากให้นายจำคืนนี้ของเรา...”

ปลายเสียงค่อนข้างเบาอย่างที่มีมักจะทำให้คนฟังยอมโอนอ่อนตามเสมอ ทว่าผู้ที่หึงความกล้าไว้หน้าประตูบ้านได้ตัดสินใจเลือกหนทางของตัวเองแล้ว

“เราจะไม่ลงไปข้างล่าง ถ้าเธออยากนอนกับผม!”

หญิงสาวยกไฟฉายขึ้นมาส่องหน้าเขาจนต้องเบือนหนี น้ำเสียงแข็งกร้าวบวกกับท่าทางคล้ายคนที่ตัดสินใจเด็ดเดี่ยว จุดความไม่พอใจในตัวเธอทันที

คนขี้ขลาด! อย่างกับเธออยากจะนอนกับเขานักนี้ เธอเป็นสาวในฝัน

ของหนุ่มๆ จังหวัดนี้เหมือนกัน ทำไมต้องง้องอนหนุ่ม ปวส. กระจอกๆ ด้วยล่ะ

“ใช้ว่าเขากำลังฮอตในหมู่สาวๆ พาณิชย์ แล้วเธอจะต้องยอมหรือกนะ!

“ก็ได้ ไม่ลงไปก็ได้ แต่ฉันจะไม่ออกไปเพื่อขึ้นเตียงกับนายแน่นอน ฉันจะกลับบ้าน” เธอตอบอย่างไม่หวั่น อารมณ์โคธนะไม่มีแล้ว มีแต่อารมณ์อยากจะทำอะไรลงไปข้างล่างเท่านั้น

เฮ้! เธอมีอะไรทำแก้หงุดหงิดแล้วละ

“ตามใจ” เขาตอบแต่ยังไม่ปล่อยมือเล็ก

“ขึ้นนายลงมาด้านหลังฉันหน่อย เหมือนเขาจะเป็นเห็บ ก้าวไม่ขึ้น”

“ผมจะดึงเธอขึ้นมา” เขาเสนอปลางสอดตาลลงไปข้างล่าง ความมืดทำให้ไม่อาจจะเห็นความลึกได้ เขามาวนให้เธอรีบขึ้นมาเสียที ประสาทจะกินแย่แล้ว

“บอกว่าขยับขาไม่ได้ ไม่เข้าใจหรือไง!”

เสียงแหลมตวาดก้องดังสะท้อนลงไปถึงข้างล่างจนเขาแทบอยากจะปล่อยมือเธอ ...ให้ตายเหอะ! นี่ถ้าไม่สวายน่ารักขนาดนี้ รับรองว่าจะทิ้งเธอให้ยืนเป็นเห็บคนเดียวแน่ๆ

ชายหนุ่มใจแข็งพอที่จะไม่ทำตามคำสั่งเธอ แต่กลับพบว่าเขาต้องออกแรงดึงที่ตัวเธอบอบบางตามแบบฉบับของสาววัยรุ่น หารู้ไม่ว่าหญิงสาวสอดเท้าตัวเองไว้ได้มันได้ แล้วเกร็งไว้ขณะที่เขาพยายามดึง รอยยิ้มเล็กๆ ผุดขึ้นที่มุมปากอ่อนนุ่ม

...เดี๋ยวเถอะ รอให้ออกแรงมากอีกหน่อย เธอจะเบี่ยงตัวให้เขาเสียหลักตกลงไป หญิงสาวก็ตรึมฝีปากกลืนความลึงโลดไว้นิ่ง

“อย่าขึ้นตัวสิ” ...ไม่ได้การ ขึ้นปล่อยให้เวลาเนิ่นนานออกไปกว่านี้ คนที่จะประสาทเสียคือเขา ขณะที่แม่ตัวดีต้องเก็บเอาไปลื้อแน่

คิดเช่นนั้นเขาจึงทุ่มแรงทั้งหมดเพื่อดึงเธอขึ้นมา ทว่าระหว่างที่ตัวเธอกำลังลอย เสียงอุหนกก็ตั้งขึ้น เขามองหน้าเธอ แต่ดวงตากลมโตน่ารักที่

เต็มไปด้วยความแปลกใจกลับมองเลยไปยังเบื้องหลังของเขา...ที่ประตู!

ชายหนุ่มเหลียวกลับไปตามสัญชาตญาณ ความกลัวทำให้ชนทุกอณูในร่างกายลุกพรีบ เสียงอุทานด้วยความแปลกใจดังขึ้นอีกครั้งก่อนที่เสียงโครมครามราวกับของหนักกลิ้งตกบันไดจะดังก้องสะท้อนไปทั่วในความมืดเบื้องล่าง ความแปลกใจระคนความหวาดกลัวก่อนหน้านั้นเลือนหายไป เมื่อพบว่ามือของเขาว่างเปล่า

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นประตูบ้านก็ติดตัวออกพร้อมๆ กับที่ร่างผอมสูงกระโจนตามมา เจ้าของร่างวิ่งล้มลุกคลุกคลาน อ้าปากกว้างรับเอาอากาศเย็นจัดเข้าไปไว้ในปอด ก่อนจะแหกปากร้องเสียงหลง

เมื่อสิ้นเสียงร้องโหยหวนที่ดังฝ่าความมืดออกไป ไฟในบ้านก็สว่างพรีบราวกับมีงานเลี้ยงสำคัญ งานเลี้ยงต้อนรับแขกไม่ได้รับเชิญที่กำลังจะกลายเป็นเจ้าของบ้านคนใหม่!

๑

‘ทองเค’ เป็นนามปากกาของ ‘มโน’ นักเขียนนิยายระทึกขวัญ สั้นประสาทหักมุมที่น้อยคนนักจะคาดเดาตอนจบได้ เช่นเดียวกับตัวตนของนักเขียนผู้นี้ สังคมรู้จักเขาในฐานะนักเขียนฝีมือฉกาจที่ชอบเก็บตัว เป็นเพื่อนที่พึ่งพาได้ และเป็นลูกที่อยู่ในโอวาทอย่างเคร่งครัดสำหรับครอบครัว

เมื่อปีก่อน มโนรู้สึกว่าได้มาถึงจุดอิมพัลส์ของนิยายแนวนี้ จึงหันไปเขียนแนวอื่น แต่ยอดขายไม่ดีจึงกลับมาเขียนแนวเดิม ระหว่างนั้นเขาพักสมองอยู่ครึ่งปี พอหันมาจับปากกาอีกครั้งก็รู้สึกได้ถึงความผิด เขาเขียนไม่ออก ทั้งสมองไม่แล่นและวิธีเขียนไม่ลื่น ตอนหัดเขียนแรกๆ ยังไม่ติดขัดเท่านี้ เขาบอกเหตุผลที่ว่ามันแก่ บก. ของเขาหลังจากถูกถามถึงความคืบหน้าของงาน บก. แนะนำอย่างผู้มีประสบการณ์ว่า เขาควรรหาแรงบันดาลใจในการเขียน

มโนไม่ใช่คนชอบเที่ยว เขาต้องการแค่เปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการทำงาน เพื่อนสนิทจึงแนะนำสถานที่แห่งหนึ่งให้เขา มันเป็นบ้านที่คล้ายกับบ้านพักตากอากาศบนเขาที่ประกาศให้เข้ามาหลายปีแล้ว แต่ไม่มีใครสนใจ

เข้าไปอยู่นัก เพราะห่างไกลความเจริญและเป็นบ้านเพียงหลังเดียวบนเขา
ลูกนั้น ไม่เหมาะอย่างยิ่งสำหรับคนเมืองที่เสพติดความสะดวกสบาย แต่
สำหรับมโนแล้ว เรื่องนั้นไม่เป็นอุปสรรคเลย เขามีโลกส่วนตัวค่อนข้างสูง
บ้านหลังนี้จึงเป็นทางเลือกลำดับแรก ดีกว่าไปพักรีสอร์ทที่แพงกว่าไม่รู้กี่เท่า
เพราะเขายังไม่รู้ว่าจะใช้เวลาอยู่นานเท่าไร

ชายหนุ่มพับเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเดินทาง หนังสือนิยายของ เหม เวชกร
และ สตีเฟ่น คิง นักเขียนเรื่องสยองขวัญคนโปรดที่เขาอ่านนับครั้งไม่ถ้วน
วางเป็นลำดับสุดท้ายก่อนปิดกระเป๋า ทุกครั้งที่เขาจำต้องห่างจากตู้หนังสือ
เขาจะต้องหยิบนิยายของนักเขียนคนโปรดไปด้วย เหมือนกับบางคนที่ชอบ
พกหนังสือสวดมนต์ หรือสารพัดยาสามัญประจำบ้าน

มโนมาถึงพะเยาตอนใกล้ค่ำ แสงสีส้มจับขอบฟ้าเหนือภูเขาสีอิมครีม
เป็นรูปหยักซ้อนสองข้างทางจนดูเหมือนเส้นทางสัญจรเป็นทิวเขาสลับเขารอให้
ถนนว่างแล้วแอบรถข้างทางเพื่อเก็บภาพก่อนมันจะหายไปใต้มืดที่ตามมา
ชายหนุ่มขับรถไปตามแผนที่และป้ายบอกทางจนมาถึงอำเภอเล็กๆ จุดหมาย
ของการเดินทางครั้งนี้ โทร. หาผู้ใหญ่นบ้านเพื่อสอบถามเส้นทาง ก่อนจะบังคับ
รถให้ไปตามเส้นทางเล็กๆ ที่มีป้ายไม้สลักชื่อหมู่บ้านตรงทางเข้า

ถนนลูกรังสายเล็กมีบ้านเรียงรายทั้งสองข้างทางโดยมีภาพธรรมชาติ
อันอุดมสมบูรณ์ซ่อนอยู่เบื้องหลัง น่าเสียดายที่มาถึงมืดเกินไปจึงไม่ได้ดื่มด่ำ
กับความงามบริสุทธิ์ มโนถอนหายใจเล็กน้อยแล้วขับต่อไปจนมาถึงบ้านไม้
สองชั้นหาสีฟ้าที่เปิดไฟสว่างทั้งหลังราวกับมีงานสำคัญ

รถกระบะสีดำสมรรถนะสูงแล่นไปจอดหน้าบ้านโดยไม่ดับเครื่องยนต์
คนที่นั่งรวมกันอยู่บริเวณนั้นจ้องมองมาที่รถเป็นตาเดียว ผู้ที่ก้าวลงมาเป็น
ชายหนุ่มสูงไม่เก็นร้อยแปดสิบ สวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตลายสกอตสีน้ำตาล
อ่อน พอเขามายืนอยู่ท่ามกลางแสงไฟก็ตกเป็นเป้าสายตาของทุกคน
โดยเฉพาะผู้หญิงที่ต่างก็จ้องกันตาโต ไม่ถึงนาที ผู้ชายร่างท้วมสวมเสื้อ

ม่อฮ่อมลื้ซี้ดักกับกางเกงขาก๊วยสีดำคาดทับด้วยผ้าขาวม้าลายแดงสลั้บขาวก็
แหวกผู้คนเดินตรงม้ายืนต่อหน้า มองคนมาใหม่อย่างสำรวจ ก่อเนอ่ยด้วย
น้ำเสียงยินดีว่า

“คุณทองเคใช้ใหม่ครับ ผมซื้อค้างง เป็นผู้ใหญ่ของหมู่บ้านนี้ ยินดี
ต้อนรับครับ”

“สวัสดีครับผู้ใหญ่ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่มาบรกวอน เรียกผมว่า
เคก็ได้” เขายกมือไหว้ผู้อาวุโส ก่อนจะมองไปยังกลุ่มคนที่ยืนมองอยู่ และ
กราดให้รัวกับนักการเมืองท้องถิ่นฤดูหาเสียง

“ไม่บรกวอนหรือครับ พวกเรามาตั้งสังสรรค์กันทุกเย็น แต่วันนี้
ตื่นแต่กันหน่อยเพราะคุณมา” ผู้ใหญ่ค้างงปรายตาไปด้านหลัง แม่พวก
สาว ๆ ทำทางยินดีจนออกนอกหน้า ทั้งสาวรุ่นสาวแก่ นั้น...เมียเขายินบิต
จนน่าเกลียด ชายวัยกลางคนกระแอมเล็กน้อยกลับเกลื่อนความเสียมารยาท
ของคนในปกครอง มากกว่าจะไล่ความตื่นแต่กันก่อนเริ่มประโยคต่อไป
แบบที่นักการเมืองชอบทำยามกล่าวสุนทรพจน์บนเวทีที่มีผู้ถูกเกณฑ์ให้มา
นั่งถ่างตารอฟังนับร้อย

“ผมคงไม่อยู่นาน ถ้าทำงานเสร็จแล้วก็จะรีบกลับ” มโนออกตัว เขา
ไม่รู้รัฐธรรมนูญปฏิบัติเมื่อต้องมาอยู่ต่างถิ่น โดยเฉพาะในฐานะผู้ขอรับ
ความช่วยเหลือ

“อยู่เป็นปีก็ได้คุณ พะเยามีที่ให้เที่ยวเยอะเยอะ ถ้าคุณชอบธรรมชาติ
วัดวาอาราม ของเก่าอะไรพวกนั้น ผมยินดีพาคุณเที่ยว”

“คำมอนจะพาคุณเที่ยวเองจ๊ะ”

เสียงเล็กๆ ดังมาก่อนตัว มโนเบนสายตาไปมองเจ้าของเสียงซึ่งเป็น
หญิงสาวอายุไม่น่าเกินยี่สิบ ใบหน้าแจ่มตัดกับปากสีสดที่เห็นได้ชัดแม้
ในที่แสงน้อย กลิ่นน้ำหอมหรือแป้งเย็นล็กอย่างโฉบออกมาจากตัวสาวน้อย
ก่อนสายลมหนาวจะพัดมันออกไปจากปลายจมูกเขา

ผู้ใหญ่ค้างงหันไปปรามสาวน้อยด้วยสายตา ก่อนจะส่งสายตานั้น

เลยไปยังหญิงสาวอีกสองสามคนด้านหลังที่ออกมายืนดาหน้าราวกับว่าพวกหล่อนเป็นสินค้ำรอเสนอตัวให้ชายหนุ่มเลือกซื้อ

“นี่รับกัญแจ เฉพาะประตุน้ำ ห้องอื่น ๆ ไม่ได้ถือ” เขายื่นกัญแจด้วยท่าที่เหมือนจะยึดใส่งมือชายหนุ่มราวกับกลัวอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจอยากรับลูกสาวของเขาแทน

“ขาดเหลืออะไรก็บอกนะครับ โทร. มากี่ได้ แต่...อย่าให้ตึกนัก เอ่อ...ผมนอนเร็ว คนแก่ก็อย่างนี้” ผู้ใหญ่หัวเราะเก้อๆ เมื่อเห็นชายหนุ่มมองมาด้วยสายตาประหลาดใจ

“ขอบคุณครับ”

“คุณกินอะไรมาหรือยังจ๊ะ วันนี้แม่ทำต้มยำปลาช่อน...”

“กับข้าวพื้นๆ นะครับ” ผู้ใหญ่คำถกขัดขึ้นก่อนที่ลูกสาวจะแจกแจงเมนูจนหมดไส้หมดพุง ไม่ใช่ว่าชายหนุ่มเป็นแขกต่างถิ่นคนแรกของที่นั่นจนเขาประหม่าไม่รู้เรื่องมารยาทในการต้อนรับ แต่แขกเหล่านั้นไม่ได้หน้าตาดีขนาดนี้ แค่หนุ่มนักพัฒนาชุมชนคนเดียว แม่ลูกสาวตัวดียังทำเอาเขาวางตัวลำบาก ถ้าชายหนุ่มมาจากกรุงเทพฯ คนนี้มาเป็นแขกประจำ ลูกที่เพิ่งผ่านวัยสาวมาได้ไม่กี่ฝนคงได้หอบผ้าหอบผ่อนตามไปอย่างไม่ต้องสงสัย

“ไม่เป็นไรครับ ผมมีเสบียงมาด้วย แต่ตอนนี้อากนอนมากกว่าไม่คิดว่าขับรถจะเหนื่อยขนาดนี้” มโนบีบไหล่เล็กน้อยประกอบ เกิดมาก็เพิ่งเคยเสแสร้งนี้แหละ จะว่าไปแล้วเรื่องเข้าสังคมไม่ใช่งานถนัดของเขาเพราะแทบไม่ได้ออกจากบ้าน นี่คงเป็นสัญชาตญาณของสัตว์สังคมในตัวเขาที่ตอบสนองออกมาโดยอัตโนมัติ

“คำมอหนดเป็นจ๊ะ เก่งด้วย เคยไปเรียนเอาไว้ไปทำงานที่เมืองนอก” สาวหน้าขาวอกทำท่าจะอธิบายต่อแต่ถูกคนเป็นพ่อเบรกหัวทิ่ม

“ไม่ได้ยินหรือ คุณเค้าเหนื่อย จะรีบไปนอน”

“แต่ฉันหวดเป็นจริงๆ นี่” สาวน้อยเถียงตาใส

“คุณเคยไปบ้านบนเขาโน่นนะ” ผู้ใหญ่เน้นเสียง ไม่เพียงแต่สะกิดใจ

หญิงสาว คนที่ถูกพาดพิงเล็กคิ้วเล็กนัยระหว่างมองปฏิกิริยาแบบเพ็งจะ
นึกได้ของเธอ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ปละ...เปล่าคุณ บนเขามันมืด ไฟทางก็ไม่ได้ช่วยอะไรหรอก บนนั้น
มีบ้านหลังเดียว นั่งค้ำนอนมันเป็นผู้หญิง กลับค้ำมืดไม่ค่อยปลอดภัย ถ้า
คุณอยากนอนค่อยให้มันไปตอนกลางวัน”

“แต่เมื่อนิดหน่อย ไม่รบกวนผู้ใหญ่กับลูกสาวหรอกครับ ขอขอบคุณ
สำหรับความช่วยเหลือนะครับ ผมขอตัวก่อน” มโนรู้ว่าไม่ใช่เพราะความมี
มารยาทของเขาหรอกที่ทำให้ผู้ใหญ่ค้างงมีสีหน้าดีขึ้น นี่อาจเป็นข้อพิสูจน์ที่
ชัดเจนอย่างหนึ่งว่าเขาไม่เหมาะกับคนหนุ่มมาก เขายืมให้หญิงสาวสำหรับ
ความหวังดีจนออกนอกหน้าของเธอ แล้วเดินกลับไปที่รถ ขับออกไป

“แหมพ่อ...ทีหลังก็เต็มกันก่อนสิ อย่างนี้คุณเขาไม่คิดว่าพ่อหวงลูก
จนเสียมารยาทเธอ” คำมอหน้ำมุ่ม แม่จะยังปลาบปลื้มกับรอยยิ้มสุดแสน
ประทับใจของชายหนุ่มก็ตาม

“อย่างเอ็งนะเข้าไปไม่ห่วงเรื่องผู้ชายหรอก ที่ข้ากั้นเอ็งไม่ให้ไปบ้าน
หลังนั้นเพราะกลัวว่าแทนที่เอ็งจะได้กอดหนุ่มกรุงเทพฯ จะได้กอดผีนะสิ”

ขาดคำผู้ใหญ่ค้างง เสียงหมาหอนก็ดังขึ้นเหมือนอยู่ข้างหู จากนั้น
เหล่าหมาในละแวกก็ส่งเสียงหอนขานรับกันเป็นทอดๆ ดูเหมือนปลายเสียง
จะอยู่หน้าหมู่บ้าน

ผู้ใหญ่ค้างงมองบรรยากาศโดยรอบด้วยความรู้สึกที่ค่อนข้างไปทาง
ไม่ไว้ใจ ชะงักหน้าไปตามทางลูกรังเห็นไฟรถเป็นจุดสีแดงเล็กๆ แล้วหันมา
มองลูกสาวที่ยืนกอดอกห่อไหล่ ก่อนเดินกลับเข้าไปรวมกลุ่มซึ่งกำลังวิพากษ์
วิจารณ์หนุ่มแปลกหน้าจากกรุงเทพฯ โดยมีเสียงหอนโหยหวนดังคลอ
เป็นระยะ

คำมอหน้าโต ลูบแขนตนเองราวกับจะปลุกปลอบร่างกายที่ตอบสนอง
ต่อบรรยากาศวังเวง เธอชะงักออกไปมองตามรถกระดะสีดำบ้าง แต่ไม่เห็น

อะไรนอกจากความมืดที่ชวนขนหัวลุกอันคุ้นเคย จึงรีบวิ่งไปรวมกลุ่ม
ไม่กล้าแม้แต่จะเข้าไปอยู่ในบ้านตามลำพัง

รถกระบะสีดำไต่ขึ้นเขาด้วยความระมัดระวัง ส่วนหนึ่งเพราะคนขับ
ไม่ชินทาง อีกประการที่สำคัญคือเขากำลังมองหาจุดหมายที่น่าจะซ่อนตัวอยู่
ใต้แนวไม้สูงใหญ่ซึ่งบดบังไฟทางจนเกือบมืด มโนไม่แน่ใจว่าไฟทางที่ทิ้งช่วง
มากขนาดนั้นจะช่วยให้คนหลงทางพบทางออกหรือไม่ นั่นยังไม่นับรวม
ประสิทธิภาพที่อ่อนด้อยของมัน เขาคิดเมื่อเงยหน้ามองเงาทะมึนของตนไม้
ต้นหนึ่งแล้วบังเอิญเห็นเสาเหล็กที่ยืนตัวลึบข้างๆ กัน

อาจเพราะความมืดที่โอบล้อมถนนลูกรังสายเล็กนี้ได้ ทำให้เขามอง
ไม่เห็นบ้านหลังที่มุ่งหน้ามา หรือแม้แต่บ้านเรือนชาวบ้านที่จะพอให้ถามทาง
ได้ บนเนินเขาแห่งนี้ เขาสัมผัสได้ถึงความโดดเดี่ยว การเป็นปัจเจกที่อยู่
นอกเหนือกฎของสัตว์สังคม พื้นที่ซึ่งประจักษ์แก่สายตาอยู่นี้มีเพียงสีของ
ธรรมชาติที่เรียกว่า อันธการ ผิดกับสังคมเมืองที่มีเกือบทุกสีราวกับจะ
กลบเกลื่อนธรรมชาติเฉกเช่นมนุษย์ที่ชอบปกปิดความจริง

“ทางซ้าย” เขามีพม่าหลังจากทางไต่ระดับค่อยๆ กลับมาอยู่ในแนว
ระนาบ ถึงจะท้องอย่างนั้นแต่เขาก็อดที่จะกลอกตาไปทางขวาไม่ได้ ทั้งที่
จริงๆ แล้วภาพที่เห็นทางซ้ายก็เหมือนกับทางขวา พอๆ กับภาพข้างหน้า
ก็เหมือนกับข้างหลัง อย่างไรก็ตามเขาหวังว่าแสงของวันพรุ่งนี้จะทำให้
ความแตกต่างแสดงตัวออกมา

หลังจากผ่านกองเกียรติยศของทิวไม้สองข้างทางที่ยืนรอต้อนรับเขา
อย่างสงบนิ่ง มโนคิดว่าถึงเวลาที่ต้องจอดรถ ไม่เช่นนั้นเขาอาจจะขับเลยไป
ถึงยอดเขาก็ได้ แน่ละที่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องนี้ ปารุจหรือไ้อ์รุจเคยเตือนว่า
เส้นทางบนภูเขาไม่ได้ราบเรียบเหมือนถนนหลวง มันเป็นแค่ทางที่ใคร
บางคนไปขออำนาจให้เข้าไปเร่งจัดการเพื่อที่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินจะใช้
ประโยชน์จากมัน เหมือนกับการขอน้ำขอไฟ แต่บางคนก็ทำทางเองเพราะ

ไม่อาจรอทางราชการที่มักล่าช้าเพราะเอกสารและขั้นตอนมากมาย นี่ละที่สร้างความกังวลใจให้เขา เพราะบ้านเพียงหลังเดียวบนเขาไม่น่าจะอยู่ห่างไกลผู้คนมากขนาดขับรถมาร่วมยี่สิบนาทีแล้วยังไม่เห็นบ้านสักหลัง มโนหิบบโทรศัพท์เพื่อจะสอบถามเส้นทางจากเพื่อนสนิท ปรากฏว่าไม่มีสัญญาณ

“หรือจะย้อนกลับ” เขาคิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น กลับไปเริ่มต้นจากจุดที่ไต่เนินเขาแล้วจับเวลา หรือจะไปหาผู้ใหญ่มากอง ขอให้ใครนั่งมาเป็นเพื่อนเขาเพื่อชี้พิกัด ก่อนที่เขาจะพากลับไปส่งอีกครั้ง

มโนกวาดตาหาทางโล่งๆ เพื่อกลับรถ แล้วเขาก็เห็นทางหนึ่งข้างหน้า ใต้แสงไฟที่ให้ความสว่างราวกับพระจันทร์เต็มดวง นึกแปลกใจยิ่งนักที่ไฟดวงนั้นมีรัศมีค่อนข้างไกล ดูเหมือนว่ามันจะเป็นไฟทางที่ให้แสงสว่างมากที่สุดนับตั้งแต่ขึ้นเขามา รถกระบะสีดำเป็นประกายเงาวับขณะที่ยอหลังเพื่อกลับรถใต้แสงนั้น แต่แทนที่จะแล่นออกไปยังทิศทางเดิม มันกลับหยุดนิ่งคล้ายถูกสะกด

“อะไรวะนั่น”

เมื่อสองสามนาทีก่อนขณะที่มโนกำลังถอยหลัง เขามองกระจกมองหลังเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ถอยไปถูกสิ่งกีดขวางอะไร แต่แทนที่จะเป็นความมืดมิดดั่งเช่นที่เห็นมาตลอดสองข้างทางก่อนหน้านี้ เบื้องหลังของเขาคือสิ่งก่อสร้างที่อยู่ลึกเข้าไปในดงไม้ มันเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม หรืออะไรก็ตามที่ผิดแผกไปจากขบวนแถวเกียรติกษัตริย์ที่รอต้อนรับเขาสองข้างถนนลูกรังเมื่อสัก

ชายหนุ่มรู้สึกตื่นเต้นเมื่อคิดว่านี่อาจจะเป็นจุดหมายปลายทางที่ตามหาจนเกือบถอดใจ เขาเหยียบคันเร่งถอยหลังจนได้ระยะที่สามารถหักหน้ารถมุ่งสู่ตัวบ้านได้ แสงไฟจากหน้ารถทำให้มองเห็นที่ซุกหัวนอนชัดขึ้น มโนก้าวลงจากรถด้วยความปริดา บ้านที่มีลักษณะเหมือนบ้านพักตากอากาศจำพวกรีสอร์ตที่ผสมผสานความเป็นพื้นถิ่นทางเหนือและความสะดวกสบายอย่างชีวิตคนเมือง นอกจากความใหญ่โตเกินกว่าจะเป็นแค่

ที่พักชั่วคราวที่ทำให้เขาแปลกใจแล้ว มันยังให้ความรู้สึกที่ทำให้ชนในตัวเขา
ลุกเกรียว

ถ้ามันไม่เข้าข้างตัวเองจนเกินไป บ้านหลังนี้แหละคือบ้านผีสิงใน
นิยายเรื่องใหม่ของเขา!

มันเปิดไฟหน้ารถทิ้งไว้ขณะเดินขึ้นบันไดสามชั้นไปที่ประตูหน้า
มีอะไรบางอย่างอยู่บริเวณประตูครึ่งบนที่ถูกระจก มันสะท้อนแสงไฟจน
เกิดเงาขยับวาวคล้ายมีคนข้างในสาดไฟออกมา ดีที่เขาไม่ใช่คนชั่วฉ้อฉล ต้อง
ขอบคุณครอบครัวที่มอบ 'ของขวัญ' พิเศษให้แก่เขาเมื่อหลายปีก่อน มัน
ทำให้เขาไม่เคยกลัวอะไรอีกเลยนับจากนั้น บางที เขาอาจจะเขียน
นิยายลึกลับเขย่าขวัญหนึ่งในน้อยคนที่ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่นั่นก็ไม่ได้
แปลว่าเขาห่างศาสนา เขายึดหลักคำสอนของศาสดาเอกของโลกท่านหนึ่ง
อย่างเคร่งครัด และดูแลคนพวกที่ใช้คำสอนนั้นมาดัดแปลงเพื่อหาผล
ประโยชน์เข้าตัว ชายหนุ่มล้วงกุญแจจากกระเป๋ากางเกงสอดเข้าช่องกุญแจ
เสียงของมันแทรกความมืดสร้างความสะพรึงได้อย่างน่าประหลาด

...แค่เสียงกุญแจเนี่ยนะ เขาคิดพลาถยืมพอใจ ประสบการณ์จริง
หล่อเลี้ยงจินตนาการของเขาให้อิ่มเอม เสียงอะไรก็ตามที่ตั้งใจในความเงียบ-
สงบ แม้กระทั่งเข็มเล่มเดียว ก็อาจทำให้ใครบางคนตื่นเต้นจนเลือดในตัว
แข็งเหมือนอยู่ในช่องแช่แข็งก็เป็นได้

เขาค่อยๆ เปิดประตู เสียงบานพับลั่นเอี้ยดเหมือนในหนังสยองขวัญ
แสงไฟจากหน้าต่างไม่สว่างพอที่จะช่วยให้มองเห็นสิ่งที่อยู่ภายในบ้านได้
ทั้งหมด ความหนาวเย็นสะกิดขนในกายของเขาให้ลุกพริบทั้งตัว เขามองไป
ที่ผนังหลังจากกวาดตามองเงาตะคุ่มของเครื่องเรือนประดามีภายในบ้าน
พลาถคลำหาสวิตช์ไฟ

มันกะพริบตาถี่ๆ เมื่อแสงสว่างจากไฟหลุมอย่างน้อยสองดวง
พร้อมใจกันทำงาน ร่องเงาปรับสายตาได้แล้วจึงเดินเข้าไปข้างใน ลมหนาว

จากภายนอกหอบหนึ่งพัดผ่านประตูเข้ามา แถมยังใจดีช่วยปิดประตูให้ชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย ยิ้มให้แก่การตอบสนองของตัวเอง

ตรงข้ามประตูคือโถงบันได ด้านซ้ายเป็นห้องสำหรับนั่งเล่นที่เชื่อมต่อกับครัวที่มีชุดครัวค่อนข้างทันสมัย ลึกเข้าไปมีประตูสีขาวบานหนึ่ง คงเป็นประตูด้านหลังสำหรับพื้นที่ซักล้างหลังบ้าน ด้านขวาน่าจะเป็นห้องสำหรับรับแขกเพราะแลเห็นเฟอร์นิเจอร์มากขึ้นคลุมทับไว้ด้วยผ้าสีขาว บันไดอยู่ห่างจากประตูราวๆ สองเมตร ทอดตรงสู่ทางเดินชั้นสองที่มีราวระเบียงยาวตลอดแนว บริเวณโถงบันไดซึ่งมีพื้นที่ว่างไม่เกินสองเมตร มีตู้ไม้สลักลวดลายแบบจีนสูงได้ราวนมวางติดผนังด้านขวา สุดทางเดินที่ลึกเข้าไปข้างซอกบันไดเป็นจุดอับแสง เห็นขึ้นไปคือเพดานสูงประดับด้วยโคมระย้า

มโนขึ้นไปชั้นสอง บันไดลั่นเอี้ยต้อัดขานรับการมาเยือนของผู้มาใหม่ เขาหยุดยืนเมื่อก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้ายขึ้นมา กำลังตัดสินใจว่าจะเริ่มจากตรงไหนก่อน เพราะสุดทางเดินด้านขวามีสองห้องเช่นเดียวกับสุดทางเดินด้านซ้าย

เขาใช้เวลาสำรวจห้องทั้งสี่ไม่นาน ห้องทางซ้ายของบันไดคือห้องนอนใหญ่และห้องหนังสือ อีกฝั่งหนึ่งเป็นห้องนอนเล็กทั้งสองห้อง มโนค่อนข้างพอใจสำหรับการสำรวจเล็กๆ ในคำคืนนี้ เขากลับลงมาแล้ววนของในรถเข้าไปเก็บไว้ในบ้าน เปิดไฟตรงชานหน้าบ้านแล้วล็อกประตู ดึงผ้าคลุมเฟอร์นิเจอร์ออก เปิดพัดลมเพดานระบายอากาศ แล้วจัดการเสียบอย่างรวดเร็ว บ้านนี้อะไรก็ดี เสียอย่างเดียวไม่มีทีวี ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วเอนตัวนอนบนโซฟาตัวยาว ไม่นานก็ผล็อยหลับไป

โครม!

มโนขมวดคิ้ว หนึ่งตายุกยิกตอบสนองเสียงประหลาดที่ตั้งมาจากที่ใดที่หนึ่ง มันหนักหน่วงแต่ไม่ดังเท่าที่ควร คล้ายกับของสิ่งนั้นหล่นในกล่องหรือห้อง อย่างไรก็ตามมันไม่ได้หยุดสร้างความแปลกใจให้เขาแค่นั้น เสียงแกรกรากดังจากที่ไกลๆ และใกล้ขึ้นจนเหมือนเสียงนั้นดังอยู่ในบ้าน

ก่อนหยุดเหมือนจะขอความเห็นจากหนังตาที่ปิดสนิทของเขา

ใช้...เขาอยากจะทำมันว่ามันน่าสนใจมาก ยิ่งรู้ว่าบ้านหลังนี้มีเขาอยู่คนเดียว แต่เขาช่วยมันไม่ได้ มันคงต้องใช้ความพยายามอีกหน่อยที่จะปลุกเขา หัวใจกรรมหนักอึ้ง ยิ่งร่างกายไม่ต้องพูดถึง มันขยับไม่ได้แม้เขาอยากจะทำลุกขึ้นไปดูไอ้เสียงนั้นใจจะขาด

ครี๊ด...ครี๊ด...ครี๊ด...

เสียงใหม่แปลกกว่าสองเสียงแรก มันคงพยายามจนถึงที่สุดนั่นแหละ มันทำให้เขาต่อสู้กับตัวเอง มโนไม่รู้หรือว่ากำลังกระสับกระส่ายจนน่าตกใจ เขาไม่ได้นอนตื่นจนน่ากลัวจะตกจากโซฟา แต่เหมือนกำลังดิ้นหนีจากอะไรบางอย่างที่กดทับตัวเขาไว้ด้วยพลังมหาศาล!

โครม!

พลั๊กๆ

ความอยากรู้ทำให้มโนเอาชนะอะไรก็ตามที่ตรึงร่างกายของเขาไว้ทุกส่วน เขาทะเล่สิ่งพรวดขึ้นหนึ่ง แสงไฟในห้องนั่งเล่นยังคงสว่างเหมือนก่อนที่เขาจะหลับ ไฟจากหน้าระเบียงชั้นสองเปิดทิ้งไว้ หมดข้อสงสัยที่ว่าเสียงโครมกับเสียงกลิ้งหลุนๆ ดังมาจากตรงนั้น

อย่างไรก็ตามสิ่งนั้นไม่ยอมให้เขาหมดความกังวล มันยังคงเรียกร้องความสนใจเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้ฝัน มโนลุกขึ้นแล้วเริ่มกวาดตามองหาสิ่งที่ปลุกเขายามวิกาล นาฬิกาข้อมือบ่งบอกเวลาตีสามห้านาที เขาเดินไปที่ประตู อะลูมิเนียมซบของลวดลายคล้ายเกอวัลด์ยู่อยู่บนบานกระຈกนี้เองที่สะท้อนแสงไฟหน้ารถตอนที่มาถึงจนทำให้เขานึกว่ามีใครสาดไฟออกมาจากในบ้าน มโนถอนหายใจ เดินกลับไปห้องนั่งเล่น ทะลุออกไปที่ครัว และย้อนกลับออกมาที่ห้องโถง ยังไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ แต่เสียงนั้นก็ยังคงอยู่เรื่อยๆ และมาถึงตอนนั้นก็มิเสียงผีเท้า ฟังเหมือนใครบางคนกำลังก้าวลงบันไดมา

เวลานี้เขาเผชิญหน้าอยู่กับบันได ไม่มีอะไรนอกจากความว่างเปล่า

ทฤษฎีเสียงประหลาดมักทำให้นักสำรวจซึ่งสุดท้ายจะได้บทสรุปเดียวกันว่ามันคือเสียงของสิ่งลึกลับที่มนุษย์พร้อมจะเชื่อโดยไม่คิดหาเหตุผลหรือที่มาที่ไปของมัน ‘ความกลัว’ ทำให้คนส่วนใหญ่รามือจากมัน การหันหลังให้ย่อมง่ายกว่าการเผชิญหน้า...แน่ละ นั่นไม่ใช่เขา

มโนไม่ได้เก่งกล้ามาจากไหน แต่บทเรียนจากอดีตคือของขวัญล้ำค่าสำหรับปัจจุบัน เขาได้บทเรียนว่าไม่มีอะไรน่ากลัวเท่ากับความหือฉฉของจิตใจมนุษย์ ถึงจะเอาแต่เก็บตัวอยู่กับบ้านแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขารู้จักเล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์น้อยลง ...อาจมีใครเล่นตลกกับเขา นี่น่าจะเป็นหนทางที่เป็นไปได้ที่สุด สถานที่แห่งนี้หลีกเลี่ยงจากชุมชน ชอนตัวอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ มีใครบางคนเคยพูดไว้ว่า ‘ควรเก็บเพื่อนไว้ใกล้ตัว แต่ควรเก็บศัตรูไว้ใกล้ตัวยิ่งกว่า’ แต่ตอนนั้นเขายืนคนละข้างกับทฤษฎีนั้น เขาไม่มีเพื่อน และยังไม่รู้ว่าใครเป็นศัตรู อาจมีใครสักคนกำลังคิดไม่ดีกับคนแปลกหน้าที่อาศัยอยู่ตามลำพังในที่เปลี่ยว

อย่างไรก็ตาม เขาคิดว่ามันเป็นวิธีที่ค่อนข้างอีกที่ที่เดียวสำหรับการคิดร้ายต่อคนอื่น

มือค่อนข้างแข็งแรงที่ถูกหล่อหลอมมาจากความล้าเฉื่อยในวัยเด็ก หยิบชะแลงที่ซ่อนอยู่ในชั้นวางของทำเลียนแบบเตาผิงตรงข้ามโซฟาที่เขานอนเมื่อครู่ หลังจากสำรวจหนึ่งรอบแล้วก็ยังไม่พบที่มาของเสียง เขาไม่กลัวแต่ไม่อาจแก้งทำเป็นไม่ได้ยินได้ มันน่ารำคาญมากถ้าต้องฟังเสียงนี้ทุกคืน นั่นคงเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมเขาต้องมาถึงที่นี่ก่อนตะวันตกดิน เขาควรฟังคำเตือนของเพื่อน มันน่าจะดีกว่านี้ถ้าได้สำรวจบ้านหลังใหม่ของตนในแสงแห่งวัน ไม่ใช่ค้นหาหรือจินตนาการเอาเอง

มโนถือชะแลงเดินสำรวจแทบจะทุกซอกทุกมุมภายในบ้าน เสียงนั้นไม่น่าจะดังมาจากข้างนอก เพราะมันอยู่ใกล้เหมือนอยู่ร่วมชายคากับเขา เมื่อครู่เสียงนั้นเงียบไปแล้ว พอเขาหยุดค้นหามันก็ดังขึ้นอีก และพอเริ่มออกสำรวจ มันก็เงียบราวกับกำลังเล่นซ่อนหา ตอนนี้อยู่สามครั้ง เขาอยาก

นอนมากกว่าอะไรทั้งหมด มโนถอนหายใจ ตัดสินใจเลิกค้นหา หยิบขวดน้ำแล้วเดินขึ้นบันได ระหว่างนั้นมีเสียงบางอย่างดังขึ้น เขาก็มองลงมาที่ตัวเอง มีที่หนึ่งที่เขายังไม่ได้ไปดู...

ชายหนุ่มถอนหายใจหนักหน่วงขณะเดินอ้อมไปที่ใต้บันได เป็นอย่างที่เคยคิดไว้จริงๆ มีประตูเล็กๆ อยู่ข้างใต้ เขามองมันอย่างขังใจ มีอะไรบางอย่างอยู่ในห้องเก็บของใต้บันได ซึ่งสิ่งนั้นคงหนีไม่พ้นสัตว์จำพวกหนูหรืออาจเป็นนกเล็กตัวที่พยายามดิ้นรนหาอิสรภาพ ใบหน้าคล้ำคมส่ายไปมาเบาๆ ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะอุทิศเวลาไปกับเรื่องไร้สาระ

นิ้วเรียวยาวขยับกลอนขึ้นสนิม เศษสนิมร่วงสัมผัสมือขณะออกแรงดึง เสียงบานพับดังเอี๊ยดอ๊าดไม่ต่างจากประตูหน้าต่าง มโนขยับตัวหลีกเลี่ยงให้บานประตูที่เขาดึงเปิดจนสุด กลิ้งอับบางอย่างพุ่งออกมา ชายหนุ่มยกมือปิดจมูก

...กลิ่นอะไรวะ เหม็นฉิบ!

เขาชะงักมองผ่านกรอบประตูเข้าไป มือแท่นั่งด้านนอกขณะคลำหาสวิทช์ไฟ เสียงหลอดไฟลั่นเปรี๊ยะพร้อมกับชะตาของมันขาดผืน กระนั้นก็ยังเหลืออีกดวงหนึ่งใกล้กับศีรษะของเขาซึ่งเพียงพอที่จะเปลี่ยนความคิดของชายหนุ่ม ห้องใต้บันไดไม่ใช่แค่ห้องเก็บของอย่างที่คิด หากเป็นห้องใต้ดินที่ไม่อาจคะเนความลึกได้ด้วยไฟมุกขมัวเพียงดวงเดียว

ครี๊ด...ครี๊ด...ครี๊ด...

เสียงนั้นดังมาจากข้างล่าง มโนขมวดคิ้ว ใช้สติที่ไม่เคยแตกอย่างน้อยก็เก้าปีที่ผ่านมาครุ่นคิดถึงความน่าจะเป็นรวมทั้งที่มาของเสียง มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นการกระทำของสิ่งมีชีวิตอย่างอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ อาจเป็นสัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ งูหรือตัวเงินตัวทองน่าจะเข้าเค้าที่สุด ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกงขณะก้าวข้ามธรณีประตู เขาไม่ลืมหยิบชะแลงติดมือลงมาด้วย ในแต่ละก้าว ไฟจากหน้าจอโทรศัพท์ที่ทันสมัยที่สุดของโลกส่องให้เห็นบันไดไม่อย่างน้อยสามขั้น ครั้นเหลียวกลับ

ขึ้นไปมองที่ประตูก็พบว่าเขามาไกลเกินไปและเสียงนั้นก็หยุดแล้ว ...คงเป็นสัตว์จริงๆ พอได้กลิ่นสัตว์ที่อันตรายที่สุดในโลก ลัญชาตญาณระว่างภัยก็บอกให้มันซ่อนตัว

ก็ดี...ไว้พรุ่งนี้เข้าค่อยลงมาดู หรือไม่กี่ขงมันไว้ที่นี้แหละ ถึงอย่างไร เขาก็อยู่แค่ชั่วคราว ระหว่างนี้ต่างคนต่างอยู่เถอะ

คิดได้ดังนั้นมโนก็หันกลับเดินขึ้นไป ทว่าขณะที่ขาข้างหนึ่งขยับก้าว ขาอีกข้างกลับเหมือนถูกยึดไว้โดยอะไรสักอย่างที่พันอยู่ที่ข้อเท้าเขา มโนค่อยๆ หันกลับมา ความตกใจทำให้หัวใจเต้นรัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน วินาทีนี้เขารู้แล้วว่าสิ่งที่สัมผัสเขาคืออะไร มือข้างที่ถือโทรศัพท์สั่นขณะยกขึ้นช้าๆ ส่งลงไปข้างล่างอีกครั้ง

คุณพระช่วย!

มันไม่ใช่ขง ไม่ใช่ตัวเงินตัวทองหรือนกหนูที่ต้องการอิสระ แต่มันเป็นอะไรบางอย่างที่มีลักษณะคล้ายคน...ผู้หญิงผมยาวที่ใช้มือขาราวกับขนมตั้งเมยักซ์พันที่ข้อเท้าของเขา

มโนถอยหลังจนลำตัวกระแทกกับผนังด้านหนึ่ง สมองโล่งว่างเปล่า แสงไฟจากหน้าจอโทรศัพท์สั่นระริก เหมือนสิ่งนั้นรู้ว่าต้องทำอะไร มันเริ่มขยับคล้ายกับจะคืบคลานขึ้นบันได เพียงแต่คิดว่ามันช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ กระทั่งเท้าของเขาเหยงลงไป พอได้ที่เกาะ มันก็คลานขึ้นมาที่ละชั้น ตอนนั้นมโนแน่ใจว่าศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยผมสีดำนั้นอยู่ในลักษณะเอนพับไปข้างหนึ่ง

เขากำลังสติแตก นัยน์ตาดำขยายใหญ่ ชายหนุ่มพยายามขยับขา แต่ดูเหมือนว่ามันมีพลังกำลังเหนือกว่าเขามาก

ทันใดนั้นมือใหญ่ข้างที่กำชะแสงก็สะบัดลงไป เขาหลับตาแน่น เสียงที่ผ่านหูคล้ายกับมะพร้าวถูกทุบ มโนค่อยๆ ลืมตา แล้วก็พบว่าผู้หญิงคนนั้นถูกชะแสงของเขากวนคอพับไปอีกข้าง แต่เขารู้ว่าเจ้าหล่อนยังไม่ตาย เพราะดวงตาสีเหลืองอำพันนั้นจ้องกลับมาที่เขาจนต้องร้องตะโกนด้วยความกลัวสุดขีด!

๒

มโนดีดตัวลุกขึ้นจากโซฟา เหงื่อแตกเต็มตัวทั้งที่อุณหภูมิขณะนี้
แคลิบกว่าองศา หัวใจเต้นแรง เขาลูบหน้าแรงๆ รวากับมันจะช่วยลบ
ความกลัวจากฝันร้ายได้

ฝัน! จริงสิ มันเป็นแค่ความฝัน แต่เขาไม่เคยฝันอะไรน่ากลัวเท่านี้
มาก่อน มโนหัวเราะเบาๆ เหมือนคนประสาท นี่ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี
สำหรับการหางานเขียนแนวนี้ไปนาน คงจะไม่มีใครฟ้องร้องเขาได้หาก
เขาลอกความฝันของตัวเอง

มโนพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลา คิวเข้มขมวดมุ่น ดวงตาหริ่ขณะ
มองจ้องที่หน้าปัด...ตีสามห้านาที

เฮ้ย! เขาจำได้ว่ามันคือเวลาที่เขาคืนขึ้นในความฝัน ชายหนุ่มถอด
นาฬิกาออกจากข้อมือ เพ่งมองอีกที่ถึงรู้ว่าเข็มนาฬิกาไม่เดิน รู้สึกหงุดหงิด
นิดหน่อย ปิดไฟดับทุกแล้วเดินขึ้นชั้นบน

เขาล้างหน้าแล้วกลับมานั่งบนเตียง หยิบโทรศัพท์มือถือจากโต๊ะข้าง
หัวเตียงขึ้นมาดูเวลา ตีสามครึ่งเป็นเวลาในขณะนี้ เขาเอนตัวนอน

เหยียดยาวได้อึดใจเดียวก็พลิกตัวตะแคงหันหลังให้ประตู มือใหญ่กอดอก แต่นิ้วยาวเลยไปแตะแผ่นหลัง ความรู้สึกบางอย่างแล่นจากปลายนิ้วขึ้นมาที่หัวใจและพุ่งขึ้นศีรษะ ความทรงจำในอดีตผุดขึ้นมาราวกับหนังชีวิตที่มีเขาเป็นตัวละครเอก มโนลิมตาโพลงในความมืด ปลอ่ยให้สายลมหนาวเข้ามาพัดพาตัวเขากลับไปในอดีต...

ย้อนกลับไปในวันวัยเด็ก มโนคือสัญลักษณ์ของความขบขันในหมู่เพื่อนสมัยเรียน ไม่ว่าจะป็นชื่อหรือพฤติกรรมที่ชอบเก็บตัวของเขา ซึ่งเป็นที่ล้อเลียนไม่ว่าจะในกลุ่มเด็กรุ่นเดียวกัน หรือผู้ใหญ่ที่คิดว่าการเล่นคือการระบายความเครียดหลังผจญกับภาวะปากกัดตีนถีบไม่เว้นแต่ละวัน

มโนหรือมะโหนก อะไรก็ตามที่ใช้เรียกแทนตัวเขานั้น เขาเกลียดมันแน่ละ เขาพาลเกลียดไปถึงคนที่ตั้งชื่อให้เขา จะใคร่ซะอีก ก็เพื่อนี่ไง ผู้ชายที่เป็นครูฝึกทหารทั้งในบ้านและนอกบ้าน ไม่เคยสนใจคำอ้อนวอนและเหตุผลของใคร ในวันที่มโนหมดความอดทน เขาเดินเข้าไปพูดกับพ่อตรงๆ การเปลี่ยนชื่อหมายถึงชีวิตใหม่ มโนเชื่ออย่างนั้น และพ่อก็ให้กำลังใจเขาว่า

‘อย่าว่าแต่ชื่อเอ็งเลย ชื่อซ้ำกับปู่เอ็ง ไอ้พวกนั้นมันต้องลื้อไปย่นลูกเอ็งมีเมียนั้นแหละ’

อย่างไรก็ตาม มโนยังไม่หมดหวัง สิ่งแรกที่เขาทำหลังบรรลุนิติภาวะคือไปที่อำเภอเพื่อเปลี่ยนชื่อ แต่เขาไปได้ไม่ถึงครึ่งทางก็ถูกพ่อกระซอกหัวกลับมาเสียก่อน จากนั้นเขาก็ถูกตีกันจนเกือบแตก ขาวลือที่เขาถูกพ่อตีเพราะจะไปเปลี่ยนชื่อนั้นทำให้เขาอับอายจนไม่กล้าโผล่หัวออกจากบ้านเป็นอาทิตย์ ตั้งแต่วันนั้นเขาได้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะต้องหนีไปจากผู้คนที่รู้จักเขาในชื่อ ‘ไอ้หนก’ ให้ได้

วันแห่งการรอคอยได้สิ้นสุดลงเมื่อเขาเรียนจบ ปวช. เขาแอบหนีออกจากบ้านในตอนใกล้ค่ำหลังพ่อไปนั่งกินเหล้าที่บ้านเพื่อน น้องชายสองคนที่ชอบสมคบคิดกันออกจากบ้านตั้งแต่เย็น พี่สาวยังไม่กลับจากทำงาน เหลือแต่แม่ที่นั่งเซ็ดไบทองสำหรับทำขนมไปขายที่วัดวันรุ่งขึ้น

เขาเชื่อว่าพ่อต้องอวยพรไล่หลังอย่างสาตเสียดเสียดที่เขาเอาชนะความกลัวของตัวเองซึ่งมีต่อพ่อได้สำเร็จ เขารู้สึกผิดนิดหน่อยที่ไม่ยอมอยู่บ้านทำงานประจำเพื่อจุนเจือครอบครัวหลังเรียนจบอย่างที่พ่อกับแม่คอยพูดรอกหูเขาทุกวัน อย่างไรก็ตามเมื่อคิดถึงพี่สาวที่ทำงานโรงงานหลังเรียนจบมัธยมฯ ต้น มโนค่อยเบาใจเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้าน แม้คนอื่นจะคิดว่าเขาเอาตัวรอดและออกตั้งบุญ แต่คนเหล่านั้นไม่รู้ว่าเขาเป็นเพียงลูกที่ถูกพ่อกดหัว เป็นพี่ชายชี้แพ้ซึ่งมักจะถูกน้องชายแก้งเสมอ สิ่งที่เขาต้องการหนีจริงๆ คือครอบครัวต่างหาก

เขาเคยบอกพ่อเรื่องการไปหางานทำที่กรุงเทพฯ พ่อไม่พูดอะไรนอกจากหัวเราะและตบหัวเขาขนาดใหญ่ และวันต่อมาเขาก็ได้ล่วงรู้ความคิดของพ่อจากสถานการณ์รายรอบ ชาวบ้านต่างมองเขาด้วยสายตาถูกกึ่งล้อเลียน บางคนก็ตะโกนถากถำเหมือนเห็นเป็นเรื่องสนุก พวกนั้นตราหน้าเขาว่าจะตั้งตัวที่กรุงเทพฯ ได้อย่างไร ในเมื่อเป็นลูกแห่งหลบหลังพ่อตลอดเวลา

ไม่มีใครล่วงรู้อุณาคตหรือ ท่างข้างหน้าที่มองไม่เห็นยอมมีโอกาสนพบโชคดีและโชคร้ายพอๆ กัน ในกรณีของมโนถือว่าพบโชคดีหลังจากผจญโชคร้ายมาเกือบยี่สิบปี ดูเหมือนเขาจะถูกชะตากับเมืองหลวง วันแรกที่เขาเดินเตร่หาที่พักซึ่งตั้งใจว่าจะขออาศัยวัดนั้น เขาพบรถเสียระหว่างทาง รถกระบะชนคนมาเต็มคันถูกเข็นเข้ามาในซอยเพื่อไม่ให้กีดขวางทางจราจร เขาเดินเลี้ยวเข้าไปในซอยหลบแดดตอนบ่าย ถนนซีเมนต์ระอุจนแลเห็นไอร้อนเป็นคล้ายฟิล์มบางๆ ผสมกลิ่นของฝุ่นควันลอยอยู่ เขาเริ่มตาลายจนอยากปิดตาพักสมองเต็มทน

ขณะกำลังเดินผ่านรถกระบะที่เปิดฝากระโปรงรถอยู่นั้น ไอร้อนพวยพุ่งมาจากรถปะทะกายเขาเหมือนอะไรบางอย่างกระแทกหลังจนแทบจะถลาไปข้างหน้า อันที่จริงแล้วมันคือความร้อนของเครื่องยนต์ที่น่าจะผ่านการใช้งานมาอย่างต่อเนื่องนั้นต่างหาก ทำให้คนที่อ่อนล้าจากการเดินทางอยู่แล้วเป็นทุนเกิดอาการหน้ามืดคล้ายจะเป็นลมทันที เขาหันไปมองด้วย

ความไม่พอใจ ตั้งใจจะด่าให้หายหงุดหงิด แต่คนขับซึ่งกำลังติดพันกับใครบางคนผ่านทางโทรศัพท์เงยหน้าขึ้นมาพอดี ร้องถามเขาว่า

‘เฮ้ยไอ้หนู่ม ซ่อมรถเป็นหรือเปล่า’

มโนอยากยกนิ้วกลางให้ เพียงแต่รูปร่างค่อนข้างกำยำ ประกอบกับใบหน้ากรุงรังกับดวงตาแดงกำของอีกฝ่าย ทำให้เขาได้แต่ชักสีหน้าแล้วลากขาซ้าๆ ต่อไป

‘บางเขนวะ ตรงโรงงาน...เออๆ ฝรั่งนี่ มีงรีบหาคนมาด่วน บอกช่างด้วยว่า ฎให้ค่าเสียเวลาสองพัน...’

มโนชะงักเท่า แม่ไม่ได้ยินว่าคนขับรถพูดอะไรกับคนที่อยู่ในโทรศัพท์ ต่อ แต่ ‘สองพัน’ เป็นเงินเกือบครึ่งวิกของค่าจ้างที่พี่สาวเขาทำได้ในแต่ละเดือนเชียวนะ นี่ไม่ถึงชั่วโมง ถ้าเขาซ่อมได้!

‘ว่าไงไอ้หนู่ม’ คนขับมาดเหมือนโจรปล้นรถทัวร์เค้าไม่จิ้มฟันจิ้มๆ เ้ามือข้างหนึ่งไถลฝากระโปรง ส่วนอีกข้างทาบบัวบนเข็มขัดคล้ายกับเท้าสะเอว

‘ขอดูหน่อย’ มโนเดินเข้ามามองฝากระโปรงรถที่เปิดค้างไว้ อากาศคล้ายจะเป็นลมหายใจเป็นปลิดทิ้ง ไม่มีความร้อนไต่ยิ่งใหญ่มากว่าการร้อนเงินสองพัน...เขาห้องในใจอย่างลึกลับ

‘เป็นเหรวะ’ ฝ่ายนั้นมองชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งผอมเกร็งอย่างสำรวจ

‘พอเป็น’

มโนไม่ใช่คนช่างพูดมาแต่ไหนแต่ไร ในครอบครัว เขาเป็นลูกที่ไม่มีปากมีเสียง โน้มนู๋เพื่อนฝูง เขาเป็นไอ้เหยย เด็กมีปม ถูกเพื่อนล้อไม่เว้นวัน ไม่มีใครอยากฟังเขาพูด ซึ่งเขาก็พอใจที่จะเงียบหรือปล่อยให้การกระทำเป็นตัวแทนในการสื่อความรู้สึกนึกคิดของเขา ตอนนี่เขากำลังเช็กเครื่องยนต์ไอร้อนที่ทำให้เกือบเป็นลมแม่แค่เดินผ่านกลับกลายเป็นเสมือนกองไฟในวันที่หนาวจัด

วันนั้นถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในชีวิตที่เขาถือว่า 'โชคดี' หลังจากเขาซ่อมรถได้ ชายหน้าเหลี่ยมที่ชื่อ 'บวบ' ก็ชวนเขามาทำงานด้วย แม้ต่อมามโนจะรู้ว่านายบวบหรือไอ้บวบมีอาชีพเป็นคนขับรถควมมือป็นให้ธุรกิจผิดกฎหมาย แต่เขาก็ยังเต็มใจทำหน้าที่นี้ถึงคนขับเวลาที่มิ 'งาน' ซึ่งก็คือการขนแรงงานต่างด้าวที่ลักลอบเข้ามาทางชายแดน งานค้ำมนุษย์ไม่ใช่งานที่มีให้ทำทุกวันและรับค่าจ้างเป็นรายเดือนก็จริง แต่งานที่เดือนหรือสองเดือนจะทำสักครั้งกลับสร้างรายได้ให้เป็นการกอบเป็นกำอย่างไม่น่าเชื่อสำหรับพวกชุดทองของเขา

ไอ้บวบได้ค่าจ้างครั้งละหลายหมื่น ส่วนคนที่ทำหน้าที่เหมือนไม้กั้นหมา มีประโยชน์เฉพาะเวลารถเสียซึ่งกินนานๆ ครั้งนั้น แม้จะได้ค่าแรงไม่เท่าลูกพี่ แต่เชื่อเถอะ สำหรับเด็กบ้านนอกที่เคยแต่รับจ้างทำงานกะกะไปวันๆ อย่างมโน มันเหมือนถูกหวยรางวัลใหญ่ทีเดียว

หว่างงานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกราฉันใด งานผิดกฎหมายย่อมไม่ยั่งยืนฉันนั้น หลังจากมโนทำงานนี้ได้เกือบปีก็เริ่มสังเกตเห็นบางสิ่ง งานที่เคยทำเกือบทุกเดือนกลายเป็นสามหรือสี่เดือนครั้ง ส่วนแบ่งก็ไม่ได้เท่าเดิม ไอ้บวบเองก็รู้ ระยะเวลาหลังมันจึงไปรับจ้างคุมบ่อน มโนไม่ใช่คนโง่ เขาเล็งอาชีพเสริมไว้นานแล้ว พอสบโอกาสที่งานหลักสั่นคลอน จึงกระโดดเข้าไปใส่งานรองที่ดูเหมือนจะมั่นคงแม้จะเหนื่อยกว่า

งานซ่อมรถถือเป็นงานถนัดของมโน เขาไม่เคยแสดงความสามารถที่รู้เรียนมาอย่างเต็มที่ในบ้านเกิด ด้วยบรรดาผู้คนที่แวดล้อมพ่อเขามักจะให้ความเชื่อถือเขาน้อยกว่าไปประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาเครื่องยนต์ เนื่องจากอิทธิพลของคฤหีทหาวมีมากจนบดบังรัศมีของคนในครอบครัวในสังคมเล็กๆ แบบนั้น ยังไงมโนก็ต้องยืนอยู่ข้างหลังพ่อ

ทว่าในเมืองหลวงอันศิวิไลซ์น่าตื่นตาตื่นใจ คนมีความสามารถไม่ว่าจะอยู่จุดไหน ซอกหลืบ หรือใต้เงาของใคร ก็มักจะถูกค้นพบและได้รับการ

ปรนเปรอด้วยเงินทอง มีโนกลายเป็นช่างยนต์ซึ่งเป็นที่ต้องการของบรรดาผู้ใหญ่ผู้น้อยในละแวกนั้น แต่หลังจากเข้าๆ ออกๆ อยู่หลายที่ เขาก็ปลงใจก้าวเข้าไปในบริษัทซ่อมรถขนาดใหญ่ที่มีสาขาอยู่ตามห้างค้าปลีกขนาดใหญ่หรือซูเปอร์เซ็นเตอร์หลายแห่ง แม้ค่าตอบแทนจะไม่ได้สูงลิ่ว แต่เขาก็พอใจที่ได้ทำงานในบริษัทซึ่งมีความมั่นคงแข็งแรง ภายใต้ระบบเศรษฐกิจของประเทศที่ถูกใช้เป็นฐานการผลิตรถยนต์ในภูมิภาคเอเชีย

ไม่นานนักไอบ๊วบก็ถูกจับคាប់อนที่มันค่อมอยู่ ฟังด้วยคดียาเสพติดสองสามวันต่อมาขบวนการค้ำมนุษย์ร้ายใหญ่ถูกรวบได้อีก มีโนไม่ได้ไปเยี่ยมไอบ๊วบเพราะไม่สนิทกัน ได้แต่ตามข่าว ‘งานเก่า’ อยู่สองสามวันให้แน่ใจว่าจะไม่มีอะไรมาถึงตัวจึงเริ่มหันมามองชีวิตตัวเองอย่างจริงจัง นำแปลกที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยคิดอยากจะทำความรู้จักกับเพื่อนร่วมงานแบบสนิทชิดเชื้อ หรือแม้แต่จะหาที่พักใกล้ๆ เพื่อความสะดวก อาจเพราะเขายังไม่ถูกปลดแอกจากงานเก่า

บริษัทบริการตรวจจรวจรถที่มิโนทำอยู่นั้นนิยมรับเด็กนักศึกษาช่างยนต์ทั้งที่จบใหม่และกำลังศึกษาอยู่ อาจเพราะค่าแรงถูกและหัวอ่อนการคลุกคลีกับคนเหล่านี้ทำให้เขามีเรื่องอนาคตเพิ่มขึ้นในสมอง เขารู้ว่าวิธีที่จะเติบโตตัวเองออกจากความยากจนและสิ่งแวดล้อมเดิมๆ คือการศึกษาในสังคมชนบท ใบปริญญาอาจไม่สำคัญ แต่ในเมืองหลวง มันคือเครื่องวัดระดับชนชั้นทางสังคม คุณจะเป็นคนชั้นล่าง ชั้นกลาง หรือชั้นสูง ขึ้นอยู่กับการศึกษาและเงินในกระเป๋า

มิโนตัดสินใจแบ่งเงินเก็บไปสมัครเรียนรามคำแหง มหาวิทยาลัยที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นตลาดการศึกษา มีวิชาหลากหลายสาขาให้เลือกเรียนได้ตามความพอใจ เพราะที่นั่นไม่สนใจอดีต ไม่ว่าจะจบสายพาณิชย์ อาชีวะ สายวิทย์หรือศิลปศึกษา แค่ว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าและมีปัญญาสอบให้ผ่านเท่านั้น

ชายหนุ่มเลือกเรียนด้านศึกษาศาสตร์ เขาไม่อยากเป็นนักกฎหมาย

แบบลูกชายผู้ใหญ่อันต์ ที่พอเรียนจบกลับมาก็เลี้ยงทั้งหมูบ้านสามวัน สามคืน ไม่รวมแห่รอบตลาดสามรอบ หลังจากนั้นก็ตัดอกเซ็ดหน้ามองไม่เห็นหัวคนไปวันๆ มโนอยากเป็นครู อาชีพที่เขาไม่เคยคิดถึงมันเลย กระทั่งวันที่อ่านคู่มือสมัครเรียน คำกล่าวที่ว่าพ่อแม่เป็นครูคนแรกของลูก ดูเหมือนจะไกลเกินไปสำหรับคนอย่างเขา เขาไม่พร้อมสำหรับการเป็นพ่อ และยังไม่ศรัทธากับคำว่าครอบครัว แต่ถ้าเป็นครู เขาเชื่อมั่นมันมีความเป็นไปได้มากกว่า เขาจะสอนให้นักเรียนของเขามีความเชื่อมั่น กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าหาญที่จะทำความดี และไม่ต้องหลบอยู่หลังใคร เขาจะผลักดันให้เด็กๆ ยืนหยัดด้วยตัวเอง ใช้ชีวิตอิสระอย่างที่เขาไม่เคยสัมผัส มันสักครั้งในวัยเด็ก

ใครจะเชื่อว่าเด็กวัยรุ่นที่หนีออกจากบ้านมาเมื่อห้าปีก่อน บัดนี้จะประสบความสำเร็จแบบที่สัตว์สังคมใฝ่ฝัน ความสำเร็จขั้นพื้นฐานที่สร้างความภูมิใจให้แก่เด็กบ้านนอกคนหนึ่ง มันปลดเปลื้องความน้อยเนื้อต่ำใจในอดีตจนหมดสิ้น มโนจบการศึกษาด้วยเกรดเฉลี่ยในเกณฑ์ดี ขณะเดียวกันเขาก็เปลี่ยนงานมาเป็นช่างยนต์ในอู่ซ่อมรถระดับมาตรฐานของบริษัทผลิตรถยนต์อันดับต้นๆ ของประเทศ เงินเดือนระดับช่างมืออาชีพมากเสียจนคนใช้เงินไม่เป็นไม่กล้ามองตัวเลขในสมุดบัญชี เขาเป็นเจ้าของห้องขนาดห้าสิบสองตารางเมตรในคอนโดมิเนียมระดับกลางใกล้ที่ทำงาน มีรถปิกอัพใหม่เอี่ยม เขาตั้งตัวได้แล้วและก้าวเข้าสู่ความสำเร็จของตัวเองจนลืมส่งเงินกลับบ้านอย่างที่ตั้งใจไว้

จนวันที่ความลืมนลัดต่ำลง เขาจึงนึกได้ว่ามีพันธสัญญากับตัวเองอย่างไร การกลับบ้านหลังจากที่ทำตัวไร้ร่องรอยราวกับหายสาบสูญเกือบหกปีไม่ใช่การตัดสินใจที่ดีนัก แต่พอจินตนาการถึงหน้าของพ่อผู้เข้มงวดที่คอยกดหัวลูกตลอดเวลา ยามที่เห็นใบปริญญาและเงินก้อนหนึ่งที่เขาส่งเอาไปให้ นั่น หัวใจมโนพองโตจนหน้ากลัวจะขยายออกมานอกอกเพื่อพาเขาบินกลับบ้าน

อย่างไรก็ตาม พอไปถึงกลับพบว่าบ้านไม้สองชั้นโย้เย้นเนื้อที่สามสิบ ตารางวากลายเป็นส่วนหนึ่งของห้องแถวรูปตัวยูที่หันหน้าสู่ถนนซอย สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไปเสียจนมนิเิกสงสัยว่าเมื่อหกปีก่อนเขาเคยอยู่ที่นี้จริงหรือ

‘ไอ้โหนก! ไอ้โหนกใช้หรือเปล่า’ เสียงโหวกเหวกของแม่ค้าขายขนมหน้าตลาดเรียกคนที่ตามหาอดีตให้หยุดชะงัก

‘ยาย จำผมได้หรือ’

‘ใครๆ ก็ว่าซ้ำเหมือนตอนสาวๆ ไม่มีผิด’

...ยกเว้นสังขาร มโนพยักหน้า กวาดตาไล่ไปตามร่องรอยยับย่นจนไม่รู้ว่าจะหาที่ว่างพักสายตาทรงไหนที่จะไม่ทำให้ความสังเวชปริ่มขึ้นมาที่กระตือกร เขาต้องกลืนน้ำลายหลายครั้ง ดีไม่ดีพวกที่นั่งขายของที่เสี่ยหูฟังและมองคู่สนทนาต่างวัยด้วยหางตาจะตีความไปในทางไม่ดี ...ใช่ เขาห้ามความคิดใครไม่ได้พอๆ กับความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง

‘ยายรู้ไหมว่าพ่อแม่ผมย้ายไปอยู่ที่ไหน’

ยายหัวเราะว่าจนเห็นฟันน้อยซี่ที่มีคราบดำติดกรังกล้วยกับรอยแดงที่ปากเพราะอิทธิฤทธิ์หมากพลูที่กินมาตั้งแต่วัยสาว

‘หลังวัดผาแดงโน่นแหละ’

ยายไม่พูดเปล่า ยังหัวเราะจนงูงกาแฟสองข้างกระเทือน ชายหนุ่มอายุคร่าวหลานเบือนหน้าหนีภาพสะเทือนใจอย่างสุภาพ พอดีกับแม่ค้าผักตัวดีทางตากลับไปอย่างรวดเร็ว

‘ย้ายกันไปนานแล้วหรือยาย’

‘สามสี่ปีแล้ว ก็น่าหอรอกที่เอ็งจะไม่รู้ เอ็งหนีออกจากบ้านไปตั้งหลายปีแล้วนี่หว่า ไอ้เนรคุณ!’

มโนสะดุ้งโหยงหนีซานหมากผสมน้ำลายของหญิงชรา แน่ละ คนอยากรู้แถวนั้นไม่มีทางคิดเป็นอย่างอื่นได้นอกจากหลานนอกไส้มาเถเงิน ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันสายตาสอนไซ้ใครรู้ราวกับหมากเหล็กๆ ในปากยายยังนึก

กันดำ (เขา) ปนสะใจ (ยาย) กับรักต่างวัยจอมปลอม

อย่างไรก็ตามมโนหึงคำติฉินราวกับขุมตอมศิระชะไว้เบื้องหลัง หลังจากนั้นเขาต้องใช้สมาธิอย่างมากที่จะท่องจำคำพูดของหญิงชรา ขณะที่สิ่งแวดล้อมที่เขาหันตาเดินยังได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ดูแปลกตาไม่ต่างอะไรกับวันแรกที่เข้ากรุงเทพฯ

ในที่สุดเขาก็เดินมาถึงวัดผาแดง วัดเก่าแก่ของหมู่บ้าน เคยได้ยินผู้ใหญ่บ้านและคนเก่าๆ เล่าว่าวัดนี้ตั้งขึ้นในสมัยอยุธยาตอนปลาย เขาเห็นพระนั่งโงกหมากรูกกับชาวบ้านสองสามคน มีเณรเล็กๆ ถือถุงน้ำอัดลม ยืนดูด้วยความสนใจ ห่างออกไปใกล้กับฐานบรรจุมัจฉาของเจ้าอาวาสคนก่อน มีวัยรุ่นกำลังเป่าถุงพลาสติกและสูดความว่างเปล่าอย่างเมามัน สุดทางเดินข้างวัด คือชุมชนเล็กๆ

ยังไม่ทันเดินพ้นเขตวัด ก็ได้ยินเสียงแซ่ดังออกมาจากที่ใดที่หนึ่ง เบื้องหน้า เขาเหลียวซ้ายแลขวาวจนเจอทางแยกเล็กๆ ที่มีบ้านหลังใหญ่ติดกันสองหลัง เดินไปยังหลังที่สองสุดซอย คิดว่าน่าจะเป็นบ้านหลังใหม่ของผู้ใหญ่บ้าน ผู้คนเดินกันพลุกพล่าน หลายคนหันมามองเขาอย่างจำได้ เสียงซุบซิบส่งต่อกันเร็วยิ่งกว่าลี้จี้ และแล้วคำตอบของเขาก็อยู่ที่เบื้องหน้า คนกลุ่มนั้น...

ครอบครัวของเขา!

๓

มโนตกใจแทบสิ้นสติ ไม่ใช่แค่ย้ายบ้าน แต่พ่อ พี่สาว และน้องชายอีกสองคน ดูเหมือนจะเป็นคนละคนกับที่เคยเป็นครอบครัวเขา โดยเฉพาะสายตาของคนเหล่านั้นที่เปลี่ยนไปจนเขาต้องถอยหลังออกมา แต่แค่สองสามก้าว ผู้หญิงซึ่งหน้าเหมือนพี่สาวเขายังกะฝาแฝดก็ตวาดเสียงลั่น

‘ไอ้เนรคุณ!’

ไม่ต้องสงสัยว่าเธอหมายถึงใคร สิ่งที่พุ่งตรงมาอย่างรวดเร็วถ้าไม่ใช่หอกก็ลูกธนูอาบยาพิษ หาใช่ดวงตาดำใหญ่มุงร้ายกับนิ้วชี้เกร็งสันกระดูกที่พร้อมจะทิ่มแสบหน้าเขาได้ตลอดเวลา

สิ้นคำของผู้หญิงสวมชุดขาวที่นั่งบนตั่งสี่เหลี่ยมคล้ายแท่นพิธี หนู่ม้วยุ่นสองคนก็วิ่งพรวดมาถึงตัวเขาพร้อมกับล็อกแขนเขาไว้ทั้งสองข้าง มโนมองหน้าน้องชายร่วมสายเลือดพร้อมเปล่งเสียงเรียกชื่อพวกมันอย่างตระหนก แต่พวกมันหักท่ายพี่ชายอย่างเขาด้วยรอยยิ้มเหมือนเพชรฆาต

เขาถูกลากไปโยนโครมหน้าแท่นพิธี สิ่งที่ทำให้เขาหวาดหวั่นไม่ใช่ดวงตาที่แข็งกร้าวของผู้หญิงชุดขาวที่เขาคุ้นหน้ามาตลอดชีวิต แต่เป็น

โต๊ะหมู่ขนาดใหญ่เบื้องหลังนั้นต่างหาก มโนตาเหลือกเมื่อสบตากับบ่าลึกของห้าวกะโหลก กุมาร ฤๅษี รูปถ่ายขาวดำของผู้ชายคนหนึ่งที่บ้านได้ว่าคงไม่เคยยิ้มมาก่อน รูปปั้นเจ้าแม่แตงชูดลิเกที่มีรูปปลอมพันอยู่รอบคอ และอีกสารพัดความพิสดารที่โดยรวมแล้วน่ากลัว

แม่หมู่บ้านของเขาจะเคร่งครัดเรื่องการไหว้ผีบรรพบุรุษ แต่สำหรับเขาและเด็กวัยรุ่นอีกหลายคนมักจะยกให้เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ถึงกระนั้นไม่ใช่ว่าเขาจะละเอียดหรือไม่กลัว นั่นละที่เขาจะบอก มโนก็เหมือนเด็กๆทั่วไปที่กลัวผีจนขี้ขิ้นสมอง เด็กทุกคนในหมู่บ้านรวมทั้งเขาถูกปลูกฝังเรื่องเหนือธรรมชาติตั้งแต่ฟังภาษาคนออกด้วยนิทานปรัมปราชวนขนหัวลุก เขาเกรงกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตามคำบอกเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่

โชคดีในความโชคร้ายของความจน บ้านได้ถุนสูงราวๆ บันไดห้าชั้น มีห้องนอนแค่ห้องเดียวสำหรับผู้หญิง เขากับพ่อและน้องๆ นอนเรียงหน้ากระดานข้างนอก สถานการณ์ธรรมดาว่าแย่มากๆ ยังไม่เท่าผีแม่ยาย พี่เวอร์ที่ระบดไปทุกหย่อมหญ้าและมักจะมาเยี่ยมเยียนทุกปี ไม่เว้นแม้แต่ชุมชนรอบๆ วัดที่หลังคาบ้านแทบเกลยหลังคาโบสถ์ เขากับเด็กๆ ละแวกนั้นแทบไม่ได้ไปโรงเรียน ยิ่งหลังตะวันตกดิน บ้านช่องร้านค้าและวัดวาอารามดับไฟสวดมนต์กันทุกคืน เขากลับจะต้องหากระโถนมาไว้ทำธุระตอนดึก

พอเขาหนีออกจากบ้านไปใช้ชีวิตคนเมืองอยู่เกือบหกปี ความกลัวก็เหมือนสีจุ่มน้ำ มันจางจนแทบจำความรู้สึกเดิมไม่ได้ จะนึกออกบ้างก็เฉพาะตอนคิดถึงบ้านเท่านั้น ว่ากันตามจริงแล้ว ชีวิตที่ทุกลมหายใจมีแต่การแข่งขันแบบชีวิตคนกรุงแทบจะทำให้เขาสลึมไปแล้วว่ารากเหง้าที่แท้จริงอยู่ที่ไหน แต่สำหรับวินาทีที่กำลังเผชิญอยู่กับความจริงที่ว่า เขายังมีบ้าน มีครอบครัว เขากลับพบว่าทุกคนยกเว้นแม่กำลังมองเขาด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกับเขาอย่างสิ้นเชิง บรรยากาศเย็นเยียบอันเกิดจากความรู้สึกที่ได้กลับมาอยู่ในอ้อมกอดของครอบครัวอีกครั้ง ทำให้เขาเสียวหาพระพุทธรูปที่หน้าจะช่วยป้องกันภัยอันอันตรายอันเกิดจากสิ่งชั่วร้ายที่โอบล้อมตัวเขา ทั้ง

สิ่งเหนือธรรมชาติและครอบครัวของเขาเอง

‘มึงจะนำความฉิบหายมาให้หมู่บ้าน’ หญิงชุดขาวที่มโนเรียกพี่
ทุกคำตั้งแต่จำความได้นั้นกราดเกรี้ยวคล้ายโกรธจัด ชาวบ้านที่นั่งอยู่หน้า
แท่นพิธีคนหนึ่งแหวกเสียงเซ็งแซ่ร้องถามขึ้นไปยังแท่นพิธีอย่างใจกล้าว่า

‘ไอ้ไหนกแต่หนีออกจากบ้าน มันจะทำให้พวกเราเดือดร้อนยิ่งไฉไล
เจ้าพ่อ’

‘พวกเอ็งไม่รู้อะไร ไอ้ไหนกมันไม่ได้อยากหนี แต่มีอะไรบังคับมัน’

ตอนนั้นมโนเงยหน้ามองอดีตครูฝึกทหารวัยเกษียณ เขาก็สงสัย
เหมือนกับชาวบ้านที่ส่งเสียงฮือฮาอยู่นั้นแหละ ...หรือพ่อที่คิดว่าตัวเองเป็น
ศูนย์กลางของโลก จู่ๆ ก็ยึดอภิประกาศว่าตัวเองเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกชาย
หนีออกจากบ้าน

‘ลองคิดดู คนขี่ลาดหัวอ่อนแถมโง่อย่างมัน แค่นำตีนลงจากเรือนก็
อดตายแล้ว...’

พ่อที่มโนคิดว่าพลีตนให้แก่ศาสนาดังเช่นชุดขาวตัวแทนแห่งการ
งดเว้นความชั่วทั้งปวงอย่างที่เจ้าตัวสวมใส่ นั้น เว้นวรรคให้เสียงฮือฮาซาลง
ก่อนแล้วจึงพูดต่อ

‘คนที่หนีออกจากบ้านไม่ใช่ไอ้ไหนก แต่เป็นผีที่สิงมันอยู่!’

ขาดคำของพ่อ ทุกคนที่รวมกันอยู่หน้าแท่นพิธีได้เรื้อนไ้ม่ยกสูงก็
แสดงสีหน้าตกใจโดยพร้อมเพรียงกัน แต่คนที่ตกใจที่สุดคือคนที่ถูกผีทำ
เข้าสิง

‘พ่อไอ้ผีทำที่สิงไอ้ไหนกรู้ว่าเจ้าพ่อเลือกนั่งมะนาวเป็นร่างทรง มันเลย
ต้องรีบเผ่น...ไม่เชื่อถามไอ้คุณดู!’

พ่อยืนยันคำพูดของตนด้วยการเรียกนายคุณ เพื่อนนักเรียนของมโน
ซึ่งเคยเป็นหัวโจกของห้อง และมันนี่แหละเป็นตัวนำล้อเลียนเขา

...น่าสมเพช นักเลงประจำโรงเรียนกลับมาเชื่อเรื่องมงาย หน้าซำยัง
เล่าเป็นตุเป็นตะถึงวีรกรรมที่พวกมันหลอกเขาเข้าไปในป่าจนหลงและจับใช้

เพื่ออยู่หลายวัน นั่นเป็นเหตุการณ์ก่อนที่เขาจะหนีออกจากบ้านครึ่งปี

อย่างไรก็ตาม พยานที่ไร้น้ำหนักอย่างไอ้คุณกลับมาเชื่อถืออย่าง
ประหลาดเมื่ออยู่ท่ามกลางผู้ที่หลงใหลตัวเลข ของคลัง สุดท้ายมโนต้อง
ซัดใช้ผลของการหนีออกจากบ้านด้วยห่วย เขาหนีจับได้ไม่ถึงสิบไม้ก็
หมดสติ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เห็นบรรดาพี่น้องที่จากกันไปนานรุมล้อมเขาอยู่
ราวกับครอบครัวอันแสนอบอุ่น น้องชายวัยรุ่นสองคนที่ลือกแซงและซุ่ม
เมื่อเขาซัดขึ้นเป็นคนลากเขาเข้าไปลานประหาร พี่สาวที่อายุมากกว่าเขาสี่ปี
กลายร่างจากสาวโรงงานผู้อมทุกข์มาเป็นร่างทรงซึ่งเป็นซัดตายให้ผู้อื่น โดยเฉพาะ
ตัวเขาที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดสมควรตาย พ่อผู้เข้มงวดจนเข้าหน้าไม่ติด
ผู้ชายที่เขากลัวหัวหดมาตลอดชีวิต เป็นผู้ลงมือประหารเขาเอง แต่เขายัง
ไม่ตาย...

โชคดีอะไรอย่างนี้!

มโนสุดกลืนฝุ่นบนพื้นไม้ขัดมัน กลืนธูปยังลอยจางๆ อยู่ในอากาศ
เสียงผีเพี้ยย่าไม้ลั่นเป็นจังหวะแทบทุกอย่างก้าว เสียงพึมพำคล้ายดังมาจาก
ทีวีแต่เขาสำนึกว่ามีคนอยู่รอบๆ ตัว เขาทำได้แค่ลืมตาซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่
ทำให้เจ็บปวดน้อยที่สุด

‘มันตื่นแล้ว เอาไงดี’ ไอ้โก๋ น้องชายคนรองบอกครอบครัวอย่าง
รื่นรมย์ ท่าทางมโนจะเป็นอาหารรสเด็ดซึ่งทุกคนกำลังรอคอยที่จะกิน
พร้อมกัน ขาดแค่คนเดียว...

ปล้นมโนก็เห็นผู้หญิงตัวเล็กยืนไหล่ออยู่หน้าประตูห้องห้องหนึ่ง
ลักษณะเหมือนเป็นเงาตะคุ่มมากกว่า... ผู้หญิงที่เขาเห็นมาตั้งแต่เกิด

‘ฉันว่าทำให้มันร้องและกีดกันเยอะๆ เหมือนผีเขี้ยน ชาวบ้านจะได้
ศรัทธาเจ้าพ่อที่ปราบมันได้ เราจะได้เงินเยอะๆ’ ไอ้กู่ น้องคนเล็ก เสนออย่าง
กระตือรือร้น

‘เอาน้ำเกลือผสมน้ำมันต์ราดบนแผลแตกของมัน แค่นี้ก็ตื่นแรงกว่า
ใส่เตีอนคลุกซี้เถ้าแล้ว’

สุดท้ายก็มีการลงมติ มโนกัดฟันจนเจ็บกราม น้ำตาไหลเพราะความ
แค้น แม่ช่วยเขาด้วยการยื่นมืออยู่ตรงหน้าห้องเหมือนเดิม เขามองร่างเล็ก
ผอมบางจนน่าใจหายผ่านม่านน้ำตาอย่างตัดพ้อ

...นี่ผมเป็นลูกแม่ นะ

มโนตัดสินใจก่อนที่พวกนั้นจะเอาชีวิตที่เหลือของเขาไปรุ่มแทะเช่น
เรื่งกาคิจกษาคพ โดยการยื่นข้อเสนอให้ชีวิตตัวเองด้วยเงินเก็บที่เขาตั้งใจ
จะเอามาให้แม่ แน่นอนว่าใครจะเชื่อคำพูดของเด็กที่หนีออกจากบ้าน ไม่มี
อะไรมาช่วยยืนยันว่าเขาในตอนนี้เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนมากเพียงใด
พี่มะนาวถูกน้ำลายเฉียดหน้าเขาไปเล็กน้อย คงทำแค่สะใจ เพราะเขานอน
คว่ำอยู่อย่างนั้นหนีไม่พ้นอยู่แล้ว

‘มึงไปทำอะไรที่กรุงเทพฯ วะ ถึงมีเงินเยอะขนาดนี้’

และแล้วพวกนั้นก็ค้นเจอเงินที่อยู่ในกระเป๋าเป้ของเขา พอกริดเงิน
สองหมื่นอย่างตื่นเต้น นับแล้วนับอีกก่อนเก็บเข้ากระเป๋าตัวเอง ไม่สนใจ
ลูกๆ ที่มองตามตาละห้อย

‘ผมมีอีก จะให้... ถ้าปล่อยผมไป’ มโนใช้ตัวเลขในบัญชีเงินฝากเป็น
เหยื่อล่อพวกทิวเงิน พวกนั้นปรึกษากันสักพักแล้วยอมรับเงื่อนไข คงจะ
คำนวณดูแล้ว เงินของชาวบ้านรวมกันคงไม่ก็พัน จะเทียบกับเงินแสนที่เขา
เอามาล่อได้อย่างไร

พวกนั้นตัดสินใจจะปล่อยเขาในวันรุ่งขึ้น โดยจะพาเขาไปส่งที่โรง-
พยาบาลในจังหวัดเพื่อแลกกับรหัสบัตรเอทีเอ็ม หลังจากตกลงกันได้ก็
แยกย้ายกันไปนอนฝันหวานถึงเงินแสนของเขา พี่มะนาวลุกขึ้นเป็นคน
สุดท้ายเพื่อจะบอกลาเขาด้วยความสะใจที่ได้แก้แค้น

‘มึงปล่อยให้กูต้องรับกรรมถึงหกปี แค่นี้มันยังน้อยไปกับสิ่งที่มึงทำ
กับกู คอยดูเถอะ ถ้าพุงนี้มึงไม่มีเงินให้พ่อ กูจะเอาเยี่ยวมาราดตัวมึง!’

มโนพยายามจะขยับตัว แต่แผ่นหลังเหมือนถูกแล่ออกเป็นชิ้นๆ มัน
รวดราวหนักอึ้งและปวดแสบปวดร้อนไปถึงกระดูก ไฟในบ้านดับลง มีเพียง

แสงสว่างจากไฟหน้าบ้านสาดเข้ามาทางหน้าต่างพอให้เห็นสิ่งรอบกายสลัวๆ เขามองไปที่ประตูบานเดิม แม่ไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้นแล้ว ไม่รู้ว่าทำไมเขารู้สึกได้ขนาดนี้ บาดแผลที่ร่างกายไม่อาจกักร้อนดวงไฟแห่งชีวิตได้เท่า บาดแผลในใจที่เจ็บแปลบขึ้นมาราวกับมีกระแสไฟวิ่งเข้าสู่หัวใจแบบดับๆ ดิ๊งๆ

นับแต่วันนี้มันจะไม่เหมือนเดิมแล้ว ชีวิตที่เหลือเพียงครึ่งเดียวคงไม่มีความสุขอีกเลย เขาอาจจะเหมือนซากเดินได้ โชคดีก็คือจะไม่มีสิ่งใดทำร้ายเขาได้อีก ไม่มีอะไรสาหัสยิ่งกว่าแรงการรวมสายเลือดที่รุ่มทั้งกั๊กกินร่างกายและจิตใจจนเป็นแผลเหวอะหวะอีกแล้ว

เขาหยุดคิด รู้สึกเหมือนมีคนมานั่งข้างๆ น้ำตายังเป็นม่านบางกั้นการมองเห็น เขากลียดความอ่อนแอของตัวเอง พ่อเคยบอกว่าเขาได้นิสัยอ่อนแอซึ่งฉลาดมาจากแม่... ผู้หญิงที่กำลังมองเขาอย่างเวทนา คนที่ไม่เคยทำหน้าทีแม่... แม่ผู้เสียสละและปกป้อง หลายต่อหลายครั้งที่แม่เอาแต่ปิดหน้าต่างให้ ขณะที่พ่อกำลังเขียนตุ๊กๆ ไม่มีใครไม่เคยล้มรสฤทธิ์ไม้เรียวของพ่อ แม่แต่แม่เองก็เถอะ อาจจะมีครั้งนั้นที่ทำให้แม่เซ็ดจนไม่กล้าแม่แต่จะวิ่งวนขอความปราณีให้แก่เลือดในอกของแม่

มโนเม้มปากแน่น ปิดแหวงตาที่ตัดพ้อปนความแค้นของตัวเองซะ เขาไม่อยากเห็นหน้าผู้หญิงคนไหน แม่นางจะดูน่าเวทนาแค่ไหนก็เถอะ เขารู้ว่า ณ เวลานั้นไม่มีอะไรขัดขวางความบ้ำระท่าของพ่อลูกจอมหลอกหลวง แต่นางควรใช้สิทธิ์ความเป็นแม่ ปกป้องเลือดก้อนหนึ่งที่นางอุทิศสำหรับประคบประหงมมาตลอดเก้าเดือน ไม่ใช่เอาแต่ยื่นมองให้พวกนั้นทรมาณเขาเหมือนเชลยสงคราม

เขาสาปแช่งคนพวกนั้นจนหลับไป โดยมีเสียงสะท้อนของผู้หญิงที่เรียกตัวเองว่าแม่ซัดบดทับทั้งคืน...

หลังจากตื่นนอนใกล้รุ่งสาง มโนอยากจะนอนต่อ แต่อาการปวดหัว
ตุบๆ เหมือนมีเรดาร์รับสัญญาณฝังอยู่กลางกระหม่อมทำให้เขาตาค้าง
ชายหนุ่มนั่งงออยู่สักพักจึงรู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ก่อนจะเดินสะเปะสะปะไปที่
ห้องน้ำ โชคดีที่มีอ่างอาบน้ำ ถึงแม้จะต้องใช้เวลาพอสมควรเพื่อรอให้น้ำ
เต็มอ่างก็ตาม เขาหย่อนตัวลงบนอ่างเปลือยกลางห้องที่ขาทั้งสองข้างทำมาจาก
ทองเหลืองลวดลายคล้ายปีกหงส์

ลมหนาวพัดเข้ามาทางหน้าต่างกระจกบานแคบทางทิศเหนือที่เขาเปิด
ทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ผสมกับน้ำค่อนข้างเย็นเพราะไม่ได้ผ่านเครื่องทำน้ำอุ่น
ไม่ว่าจะระบบไฟฟ้าหรือแก๊สใดๆ อย่างไรก็ตามเขาไม่ติดใจมันหนักด้วยกำลัง
คิดถึงสาเหตุของอาการปวดหัว

อาจจะเป็นเบียร์สองขวดหรือการเดินทางไกลที่กินเวลาเกือบทั้งวัน
โดยไม่หยุดพัก ความเหนื่อยล้าเคร่งเครียดล้วนแต่มีผลต่อสายตาและสมอง
โดยเฉพาะคนที่มีปัญหาเรื่องสายตาอย่างเขา มโนเคืองบริเวณสันจมูกใกล้
หัวคิ้ว ดวงหน้าคล้ายคมมีไรหนวดเคราเขียวล้อมกรอบรูปหน้ายาวที่
ปลายคางค่อนข้างเหลี่ยม แลดูเคร่งขรึมยามที่เจ้าตัวพยายามนึกถึงสิ่งที่
ทำให้พญากับฝันร้ายเมื่อคืน

ใช่ มันเป็นฝันร้าย...ฝันที่ช่างสมจริงเหลือเกิน เขายกขาพาดบน
ขอบอ่าง พยายามเพ่งมองร่องรอยบริเวณข้อเท้าที่ถูกสิ่งซึ่งคล้ายกับมือชาว
รัตแน่มในฝัน มุมปากหยักยกเล็กน้อยขณะคิดหาเหตุผลมาหักล้างฝัน
เสมือนจริงนั้น ไม่น่าเชื่อว่าแค่คืนแรกในการค้างแรมต่างถิ่น จิตอันแน่วแน่
ก็ล่องลอยตามจินตนาการอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คงเป็นเพราะความ
มุ่มมันอันแรงกล้าที่จะเขียนนิยายให้เสร็จก่อนปีใหม่ ด้วยไม่แน่ใจว่าจะใช้
เวลาช่วงนั้นทำงานในขณะที่ไอ้รุจพาเพื่อนเป็นฝูงมาฉลองได้อย่างไร

แต่ฝันร้ายนั้นทำให้เขาจิตตกไม่เท่าความทรงจำในอดีตที่เขาอุตสาห์
เก็บมันลงไปใหล่องสะสมเรื่องราวที่ไม่น่าจดจำของเขา ทั้งยังลือกุกุญแจ
และโยนลูกกุญแจทิ้งลงไปใชลอกหลีบของสมองในส่วนน้อยนิดที่ไม่ค่อยได้

นำออกมาใช้ แต่จากการที่เขาฝันถึงมัน แสดงว่าวิธีนั้นใช้ไม่ได้ผล และ น่าตกใจที่ว่าเขายังจำมันได้กระทั่งจำนวนหยดน้ำตาของแม่ที่ตกลงมา กระทบใบหน้าเขาแม้ว่ามันจะผ่านไปเกือบสิบปีแล้วก็ตาม น่าขันที่ฝันร้าย นำสยดสยองยิ่งน่ากลัวไม่เท่าอดีตอันเจ็บปวด

เขาเชื่อว่าเย็นพอให้คลายอาการปวดหัวก็ลุกขึ้น ร่างกายชุ่มน้ำไป ทั้งตัวเดินไปที่อ่างล้างหน้า กรอบกระจกரியาวเป็นลายแก้วลึทงของเหลือง เช่นเดียวกับก๊อกน้ำ เขาเสยผมที่ยาวระต้นคอ เอื้อมหยิบผ้าขนหนูมาพัน รอบเอวขณะที่ยังมองกระจก ภาพที่สะท้อนออกมาคือชายหนุ่มหน้าตาดี แฝงอกและกล้ามเนื้อแข็งแรงตั้งตูดสายตาใครต่อใคร เขาไม่เคยดูถูก ตัวเองในเรื่องนี้เช่นเดียวกับที่ไม่เคยโอ้อวด โอ้อู้งกับเพื่อนคนอื่นๆ ในบริษัท ผลิตรถรายใหญ่ที่เขาเคยทำงาน มักต่อว่าเขาในยามที่สาว ๆ ให้ความสนใจ เขามากกว่า แต่ไม่มีใครรู้ว่าก่อนที่จะมีเสน่ห์ดึงดูดใจอย่างเช่นวันนี้ เขาเคย เป็นคนนอกสายตามาก่อน

มโนในวัยเด็กพอมแห่งหัวโตและปราศจากเพื่อนให้พูดคุย ช่วงวัยรุ่น หลังจากเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวะแห่งหนึ่ง เขาต้องคอยก้มหน้าก้มตาแล้ว รีบกลับบ้านหลังเลิกเรียนทุกวัน เด็กช่างกลคนอื่นๆ อาจพบอันตรายเพราะ ความเคียดเคือง แต่เขาอาจจะถูกพ่อเขียนหลังแตกเพราะกลับไม่ทันไป ทำงานพิเศษที่พ่อซื้อมอเตอร์ไซค์ไปส่งทุกวัน

ชีวิตของเขาเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือหลังตัดสินใจหนีออกจาก บ้าน ความสุขที่ตรึงจิตใจของเขาให้เบิกบานส่งผลต่อร่างกาย เขาเริ่มรู้ตัว ว่าเป็นบุรุษอันเป็นที่พึงปรารถนาเมื่อเข้าไปทำงานที่บริษัทผลิตรถของญี่ปุ่น ลูกค้าผู้หญิงซึ่งเข้ามาใช้บริการมักจะชวนเขาคุยนานเป็นพิเศษทั้งที่เจ้าหล่อน ไม่ได้สนใจเรื่องเครื่องยนต์กลไกเลยสักนิด ข้อดีก็คือมีรถส่งเข้าศูนย์บริการ มากกว่าปกติ แต่ข้อเสียคือเขาถูกเพื่อนร่วมงานเขม่น บางคนถึงกับไป ปล่อยข่าวว่าเขาให้บริการหลังการขายแบบถึงอกถึงใจสาวแก่แม่มาย เขาถูก หัวหน้าเรียกไปถาม แต่เพราะไม่มีหลักฐานที่ยืนยันว่าเขาทำจริง จึงไม่มีการ

ดักเตือนหรือคาดโทษ อย่างไรก็ตามมโนก็เริ่มระมัดระวังตัว ส่วนหนึ่งมาจากเจตนาบริสุทธิ์ แต่ที่เขาไม่เคยสนิทสนมกับผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษก็เพราะไม่มีศรัทธาในเรื่องความรักและครอบครัว

มโนหุบขมับเบาๆ ก่อนนวดกระบอกตาอีกครั้ง ผันร้ายข้างคล้ายอดีต เลื่อนราง ยิ่งคิดยิ่งว่างเปล่า แต่เมื่อใดที่ไม่นึกถึง มันจะมาจากไหนเป็นรูปเป็นร่างคล้ายแผ่นดีวีดีกระตุก

เมื่อเขาสวมกางเกงยีนเพียงตัวเดียวเดินลงมาจากชั้นบน แสงแดดยามเช้าสาดเข้ามาจนเห็นทุกซอกทุกมุมภายในบ้านเช่นเดียวกับที่เปิดเผยความไม่สมบูรณ์แบบในตัวของเขา แผ่นหลังกว้างบึกบึนเต็มไปด้วยริ้วรอยบาดแผลจากการถูกเขี่ยนตีในอดีต หากมโนไม่คิดจะปกปิดรอยแผลนั้นแต่อย่างใด อาจเพราะไม่สนใจหรือจงใจละทิ้งอดีต หลังจากเดินว่อนไปทั่วบ้าน สุดท้ายเขาก็มาหยุดอยู่ในครัว เปิดแก๊สต้มน้ำ ก่อนจะเดินออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ข้างนอกระหว่างรอ

บ้านที่เห็นเมื่อคืนว่าใหญ่แล้ว แต่เมื่อมองมันขณะอยู่ท่ามกลางแสงสว่าง มันดูเหมือนคฤหาสน์ขนาดย่อมมากกว่า ลักษณะเหมือนบ้านพักตากอากาศตามชนบทแบบประเทศในเขตหนาว ชั้นล่างก่อปูนชุบด้วยหิน ตกแต่งผนังสีธรรมชาติ ชั้นบนตีด้วยไม้ฝาที่ถูกาลเวลาร่อนจนแทบจะไม่เหลือสีเดิม

บริเวณหน้าบ้านที่เขาใช้จอดรถเป็นสนามโล่ง ปูหญ้าเขียวชอุ่ม มีรอยตัดใหม่จนได้กลิ่นหญ้าที่โชยมาพร้อมกับลมเย็นๆ เห็นได้ชัดว่าเจ้าของบ้านจ้างคนมาปรับทัศนียภาพให้สมกับค่าเช่าล่วงหน้าที่เขาจ่ายไป ไม้ยืนต้นสูงใหญ่เสมือนรั้วทำให้เขาไม่อาจมองเห็นตัวบ้านได้จากภายนอกอย่างเมื่อคืน มโนหันกลับไปมองตัวบ้านด้วยความชื่นชม ไม่น่าเชื่อว่าบ้านแสนสวยหลังนี้จะเป็นแหล่งบ่มเพาะความน่าสะพรึงของอดีต

ขณะที่กำลังคิดถึงเรื่องเล่าของชาวบ้านที่เพื่อนสนิทนำมาถ่ายทอดนั้น พลันได้ยินเสียงดังมาจากพุ่มไม้ด้านขวามือใกล้กับรถ เขาเพ่งมองจนเจ้าของ

เสียงนั้นเหมือนจะรู้ตัว มันเจ็บบ ึ่งเพียงแรงสั้นไหวเล็กน้อย ชายหนุ่ม
 อย่างสามชุกไปที่รถ หยิบชะแลง อาวุธประจำกายในฝันที่มาวางอยู่บน
 กระบะรถตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ติดมือออกมา แม้จะสงสัย แต่เหตุการณ์
 เฉพาะหน้ามีอำนาจมากกว่า สิ่งให้เขาเดินตามเสียงนั้นไป

มโนพบกับความผิดหวังเมื่อใช้ชะแลงเขี่ยพุ่มไม้สูงระดับอกและ
 ไม่พบอะไร เมื่อครู่อาจเป็นกระต่ายหรือตัวอะไรสักอย่างที่ไม่รู้ว่ามี ใช้ลิ
 บ้านหลังนี้แวดล้อมไปด้วยป่าสมบูรณเท่าที่ภูเขาสักลูกจะมีได้ อย่งไรก็ตาม
 เขาคิดว่าจะตามเสียงนั้นไป ไม่ใช่การล่าเพื่อความสนุก แต่อยากพิสูจน์
 ความจริงคั่นเวลาระหว่างรอน้ำเตือด

เสียงสวบสาบเหมือนสิ่งนั้นกำลังวิ่งหนี แลเห็นกิ่งไม้ไหวระริกห่างจาก
 เขาไม่กี่ก้าว มโนยิ้มมุมปาก ถึงจะไม่รู้เส้นทาง แต่เชื่อว่าเขาสามารถใช้
 ทางอันอ้อมไปดักมันได้

“โอ๊ะ!”

ก่อนที่เขาจะรู้ว่ากำลังตามอะไร เขาก็คว้าข้อมือเล็กๆ ไว้ได้ก่อนที่ใคร
 คนนั้นจะผลุบเข้าไปในพุ่มไม้ที่ข้างหน้า ยังผลให้ร่างนั้นกระเด็นกลับมา
 เหมือนชนกับกำแพงล่องหน มโนแค่ออกแรงนิดเดียวร่างนั้นก็เซเข้าหา
 ในขณะที่ตัวเขาถอยหลังเพื่อลดแรงปะทะ

ไม่ยากเชื่อสายตาว่าเขาเห็นอะไร แน่ละ สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้ามี
 ลักษณะเหมือนมนุษย์ผู้หญิง ที่เขาต้องคิดอย่างนั้นเพราะเธอสวยกว่าผู้หญิง
 คนใดที่เขาเคยพบมา ไม่เกินจริงเลยที่คิดแบบนั้น ถึงเขาจะเก็บตัวอยู่ในบ้าน
 เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่เคยเบือนหน้าหนีจากจอแอลอีดีขนาดสี่สิบสองนิ้ว
 ภาพบนจอสีเหลี่ยมแม้ไม่อาจเทียบเท่าประสบการณ์จริง แต่มันก็ช่วยให้เขา
 ต่อยอดสร้างจินตนาการได้มาตลอดเก้าปีเต็ม

เธอสวยจนเขาตาพร่า แดดยามเช้าห่อหุ้มร่างเล็กขาวผ่องจนดูราวกับ
 เธอเปล่งแสงเองได้ นัยน์ตาค่อนข้างกลมนั้นสุกใสคล้ายลูกแก้วแม่น้ำยาม
 ที่เจ้าตัวแสดงออกว่าตื่นกลัว ริมฝีปากบนเป็นรูปโค้งมีรอยหยักเล็กๆ

ขณะที่ริมฝีปากข้างอ้มเต็ม ริมฝีปากแดงคล้ายสีของผลทับทิมเผยอเล็กน้อย มองเห็นฟันซี่เล็กสีขาวแวววาว จมูกเล็กๆ ของเธอเป็นรูปคล้ายปลายเทียนไขที่ยังไม่ได้ใช้งาน แก้มสีชมพูเรื่อๆ เป็นสีเข้มกว่าผิวหน้าบริเวณอื่น ผมยาวเป็นคลื่นน้อยๆ สีนํ้าตาลเหลืองประกายทองเมื่อต้องแสงแดดยิ่งขับใบหน้าของเธอให้ดูสว่างเหมือนนางฟ้าน้อยๆ ที่กำลังขยับปีก...

“ปล่อย! นั่นเจ็บ!”

ใช่...เขากลัวเธอจะบินหนีเลยเผลอจับข้อมือเธอไว้ซะแน่น

“ขอโทษ” ชายหนุ่มกะพริบตามองมือใหญ่ของตัวเองที่คลายออกจากข้อมือเล็กกราวกับเพิ่งรู้ว่าจับของร้อน

นางฟ้าของเขาตอบรับคำขอโทษด้วยการถลึงตา ใบหน้าระเรื่อเป็นสีจืดเมื่อสายตาเลื่อนต่ำลงมา เขายึดตัวเล็กน้อกับปฏิกิริยาของหญิงสาว ยามที่มองท่อนบนเปลือยเปล่าของเขา

มันไม่เคยหรือไม่เคยว่าจะอายุแบบทำตัวไม่ถูกขนาดนี้มาก่อน ความภูมิใจในรูปร่างของตัวเองกลับเป็นอุปสรรคต่อการไว้วางใจจากผู้หญิงที่คล้อยตามนางฟ้าลอยออกมาจากจินตนาการของเขา ความอึดอัดทำให้เขาก้าวถอยหลังแต่มือยังกำซะแน่น แน่نونว่าเขาจะไม่หันหลังให้เธอเด็ดขาด ปล่อยให้เธอคิดว่าเขาเป็นพวกชอบโชว์ดีกว่าให้เธอเห็นรอยแผลเป็นน่าเกลียดนั้น

หญิงสาวหน้าแดงเมื่อพบว่าสายตาตัวเองยังไม่ได้เลื่อนจากกล้ามเนื้อที่เผยออกและหน้าท้องของอีกฝ่าย เธอไม่คิดว่าจะมีผู้ชายคนไหนดึงดูความสนใจจากเธอได้กระทั่งผู้ชายคนนี้ไพล่มา และเมื่อทำทางคุกคามเปลี่ยนเป็นปฏิกิริยาแบบขอโทษกลายเป็นเธอเองที่เป็นฝ่ายเสียมารยาทสุดท้ายหญิงสาวจึงเลื่อนสายตาไปที่มือของเขาแทน...โอ้...ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์!

“ผมไม่ใช่คนร้าย คุณสบายใจได้”

คนฟังเลิกคิ้ว นัยน์ตาสีดำสะท้อนแดดอ่อนๆ ยามเช้าที่แทรกผ่าน

กึ่งก้านของร่มไม้ใหญ่ลงมา สุกสกาเวเกินกว่าที่คนฟังจะมองเห็นนิ้วแว
เยาะหยันปนความพริ้งพริงจากสายตาคู่นี้ได้ จนกระทั่งเธอพูดขึ้นว่า

“อ้อ เป็นคุณจะสบายใจไหมล่ะถ้าเจอคนแปลกหน้าที่ตัวโตกว่าคุณ
ถึงสองเท่า พยายามแสดงความเป็นมิตรด้วยการถือชะแสงหนักเป็นต้น”

โดยไม่ต้องให้สายตาของหญิงสาวเตือนมาอีก มโนรีบปล่อยชะแสง
เสียงเหล็กกระทบพื้นยืนยันความจริงที่ว่ามันเป็นอาวุธและเขาเป็นตัวอันตราย

ชายหนุ่มรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมี
ผู้หญิงคนไหนแสดงปฏิกิริยาเหมือนกำลังเผชิญหน้าโจรชั่วเมื่อต้องอยู่กับ
เขา แต่จะโทษเขาไม่ได้หรอกที่จะแสดงความไม่พอใจออกมาด้วยการ
ตั้งคำถามว่า

“คุณมาแอบดูผมทำไม”

“เปล่า” เธอหวดข้อมือพลางหลบตามองชะแสง

“นั่นถามใหม่ คุณมาทำอะไร ล่อๆ ที่บ้านผมทำไม” มโนไม่ชอบ
บรรยากาศที่ไม่น่าไว้วางใจนี้เลย การยึดงานเขียนเป็นอาชีพทำให้เขามี
โลกส่วนตัวสูง เขาแทบไม่ได้พบปะผู้คน จึงไม่แปลกถ้าเขาจะมองโลกใน
แง่ดีเกินไปเมื่อคิดว่าเธอหวาดระแวงเกินเหตุ ไม่ใช่ว่าการพบกันของ
คนแปลกหน้าจะเป็นจุดเริ่มต้นของอาชญากรรมเสมอไปนี่นา

“บ้านคุณ?” เสียงเล็กๆ โทนขึ้นไปเกือบถึงยอดไม้

ไม่ใช่เธอเท่านั้นที่แปลกใจ นั่นสิ...มันเป็นของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ มโน
เลิกคิ้ว กลอกตาหาหนึ่งรอบอย่างใช้ความคิด

“เท่าที่รู้ เจ้าของบ้านหลังนั้นมีแต่ลูกสาว...” เธอมองเขาแบบประหม่น
เร็วๆ ก่อนพูดว่า “แล้วคุณก็แก่เกินกว่าจะเป็นลูกของพวกเขาด้วย”

มโนพ่นลมหายใจฟรีด ไม่เคยรู้สึกตัวว่าแก่เลยสักนิดจนแม่สาว
หน้าเด็กคนนี้กล่าวหา

“ผมไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเจ้าของบ้าน แต่คงไม่จำเป็นต้องบอกใคร
หรอกนะว่าผมมาทำอะไรในบ้านที่ผมจ่ายค่าเช่าล่วงหน้าสองเดือน โดยเฉพาะ

พวกที่ทำเป็นมาตุลาตเลาเหมือนขโมย”

“ฉันไม่ใช่ขโมย! เอ๊ะ...คุณบอกว่าเช่าหรือ” นัยน์ตาลีดำที่กินพื้นที่เกือบสามในสี่ส่วนของนัยน์ตาจ้องเขาอย่างแปลกใจ

ชายหนุ่มค้อมศีรษะระวากับมันคือคำสรรเสริญจากสตรีผู้ทรงเกียรติ
“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ผมจ่ายล่วงหน้าเมื่ออาทิตย์ก่อน เพิ่งมาอยู่เมื่อคืน...คนเดียว” “ไม่รู้ทำไม ท้ายประโยคเสียงเขาจึงแผ่วลง บางทีอาจเพราะไม่แน่ใจว่าเมื่อคืนเขาได้อยู่คนเดียวจริงหรือไม่ ในเมื่อฝนรายนั้นสมจริงขนาดที่เขายังใจเต้นแรง ขณะลำดับภาพได้เป็นฉากๆ อย่างไม่ตกหล่น หรือเป็นเพราะเธอได้ปลุกสัญชาตญาณแห่งความเป็นชายของเขาขึ้นมา ทำให้คนที่ไม่เคยสนใจใครนอกจากตัวเองเริ่มทำสิ่งที่เรียกว่าหว่านเสน่ห์

ความคิดอย่างหลังทำให้มันเกิดความกังวล...ครอบครัวคือของแผลง!

“คุณไม่กลัวเหรอ”

คำถามของเธอทำลายความคิดเลื่อนเือนของมโนทัศน์ที่ เขาแทบจะหัวเราะพรีตออกมา ...ถ้ากลับกรุงเทพฯ เมื่อไรคงต้องให้ไอ้จู่พาไปเปิดหูเปิดตาบ้าง จะได้ไม่เหมาคิดว่าผู้หญิงที่เดินเข้ามาในชีวิตของเขาโดยบังเอิญ อาจเป็นจุดเริ่มต้นของความล่มสลายในชีวิตโศกอันน่าหวงเหวนของเขา

“กลัวอะไร”

“ก็...ไม่รู้สิ ฉันต้องไปแล้ว” เธอตัดสินใจหันหลังให้ผู้ชายที่น่าสนใจมากที่สุดเ็นรอบเกือบทศวรรษของชีวิตที่มีลมหายใจ

แน่นอนว่าเธอไม่ได้เทศะเนนให้แก่รูปกายภายนอกอย่างที่ผู้หญิงทั่วไปมักบรรจู่ไว้ในคุณสมบัติของผู้ชายในอุดมคติของพวกเธอ แต่มันคือคุณสมบัติบางอย่างที่เขาเองก็คงไม่รู้หรือกว่ามันสำคัญแค่ไหน บางอย่างที่ว่านั้นอาจทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่น่าสนใจที่สุดในสังคมที่คงความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติไว้อย่างเข้มข้น เห็นได้ชัดว่าเขาผ่านคืน

อันน่าตระหนกมาได้ย้งน่าพิศวง ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดคำถามมากมายตามมา และเธอก็คงยินดีจะสนทนากับเขา หากเขาไม่พยายามทำให้เธอเห็นว่า สถานการณ์สำหรับคนแปลกหน้าขณะนี้อบอวลด้วยความไม่น่าไว้วางใจมาก แคล่ไหน

“คุณย้งไม่ได้บอกเลยว่ผมต้องกั้วอะไร” เขาตะโกนใส่แผ่นหลังของ คนตัวเล็กบอบบางที่เดินเร็วว่กับเท้าไม่ติดพื้น

“บอกไม่ได้หรือก ถ้าคุณย้งไม่เคยเจอ”

เธอตอบขณะควบคุมความเร็วในการเดินอย่างเคร่งครัด กระนั้น อีกฝ่ายก็ย้งเดินตามมาทัน แถมไม่มีอาการหอบให้เห็นเหมือนอย่างทีเธอ พยายามกั้นมันอย่างทีสุด

“เจออะไร” มโนเร้งผีเท้าจนเป็นฝ่ายเดินนำและดักหน้าเธอได้สำเร็จ โดยไม่สั้มที้งระยะห่างเพือไม่ให้คนที่เอาแต่เดินกั้มหน้ากั้มตาเดินมาชนเขา

“ฉันต้อง...กลับ...บ้าน” หญิงสาวตอบเสียงห้วนพร้อมกั้มถอยหลัง กั้วใหญ่ ความสูงของเธอแค่ปลายคางของผู้ชายตรงหน้าทีสูงใหญ่กว่าเธอ สองเท่า ทำให้รู้สึกเสียเปรียบ

“อ้อ คงแอบดูผมจนพอใจแล้ว”

ไม่รู้ว่ผู้ชายในโลกเวลาเจอสาวงามต้องใช้คำพูดแบบไหนเพือเรียก ความสนใจจากเธอ แต่เขาก็พอใจทีได้เห็นสีหน้าบั้ตึง เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่ จะไม่น่ามองเวลาโกรธ แต่สำหรับผู้หญิงทียืนอยู่ตรงหน้าเขา อารมณ์โกรธ คือความงามอันน่าพิศวงเหมือนเทรนต์การแต่งหน้าอีกแบบ อย่งไรก็ตาม มโนก็อยักเห็นรอยยิ้มของเธอบั้

“ฉันไม่ได้แอบดูคุณ!” เธอตวาดกลับพร้อมถอยหลัง ลดสายตามอง มือตัวเองแวบหนึ่งก่อนจะตัวขั้ขึ้นมาสบตาชายหนุ่ม

“งั้นเรามาทำอะไรกันอยู่ทีนี่ล่ะ” เขากวาดตามองผู้หญิงตัวเล็กแต่ สะโอดสะองอย่างพอใจ พยายามนึกว่เขาเคยมีความรู้สึกแบบนั้กับผู้หญิง คนไหนตั้งแต่เมื่อไร ชูดกระโปรงสีฟ้าอมเขียวยาวเหนือเข่าเล็กน้อยคลุมทับ

ด้วยเสื้อสีครีมยาวแคเอว ขับให้ผิวของเธอเรือ่เรือ่ไปทั้งตัว

“คุณคงต้องถามตัวเอง” หญิงสาวเม้มปาก เชิดหน้าเมินไปทางอื่น นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอถูกเพศตรงข้ามลอบมองแบบนี้ เจ้าของร่างเล็กยัดตัวขึ้นเล็กน้อยด้วยความพอใจเล็กๆ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ทิ้งความระมัดระวังตัว

“ผมคงตอบได้ไม่ดีเท่ากับคุณ”

“หลีกไป ฉันจะกลับบ้าน”

มโนถอนหายใจแรงๆ ก่อนจะเบี่ยงตัวประหนึ่งเปิดทางให้หญิงสาว ทั้งที่ไม่จำเป็น เพราะปาก่อนข้างโปรง ถ้าเธอจะเดินไปทางอื่นก็เห็นจะมีแต่หญ้ากับต้นไม้เท่านั้นที่เป็นอุปสรรค

สาวสวยใช้หางตามองชายแปลกหน้าจนกระทั่งเดินผ่านเขา เธอรีบเร่งฝีเท้าแต่ไปไม่ได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องรีบหันกลับมา ดูเหมือนเธอจะมีเพื่อนร่วมทางซะแล้ว

“ตามมาทำไม”

“ผมกำลังกลับบ้าน”

“บ้านคุณไม่ได้อยู่ทางนี้...” หญิงสาวยกแขนกอดอก นิ้วเล็กเกี่ยวสาบเสื้อเข้าหากันอย่างรวดเร็ว ความไม่ไว้ใจตอนที่สบตากันครั้งแรกดูเล็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกับความหลอกลวงซึ่งหน้าของเขา

ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนยกมือสองข้างเป็นเชิงยอมแพ้ แถมด้วยการถอยหลังอีกก้าวใหญ่ๆ เพื่อยืนยันว่าเขาไม่ได้มีจิตคิดอกุศลอย่างที่สายตาเธอกล่าวหา

“เผื่อคุณจะไม่ได้อะไร ผมเพิ่งย้ายมาเมื่อคืน”

“ก็เดินไปตามทางที่คุณมาสิ”

มโนมองไปรอบๆ มีแต่ต้นไม้กับหญ้าเหมือนกันหมด แล้วตอนขามา ก็มัวแต่ไล่ตามเธอเพราะคิดว่าเป็นคนร้าย เลยไม่ได้ทำสัญลักษณ์อะไรไว้

“ผมจำไม่ได้” ...ก็แน่ละ เขาเพิ่งเป็นเจ้าของบ้านกลางป่าหมาดๆ นี้ คำตอบนั้นไม่ได้ทำให้ใบหน้าตรงมาคลายความกังวล ทั้งสองยืนมอง

หน้าซึ่งใจกันอยู่หลายนาที่ ก่อนที่หญิงสาวจะเหลียวมองหาบางอย่างบนพื้น ซึ่งมโนก็ได้คำตอบในเวลาเพียงอึดใจเดียว ท่อนไม้ค่อนข้างใหญ่แต่พอดีกับสองมือเล็กที่จับมันไว้มัน

“อย่าบอกนะว่าคุณจะฆ่าผมหมกป่า” อ้าวเฮ้ย...จากนักเขียนนิยายผี กลายเป็นผีเสียวเอง ข้อดีคือเขาได้ประสบการณ์จริง แต่ปัญหาอยู่ตรงที่ใครจะเขียน

อย่างไรก็ตาม โชคไม่ได้เข้าข้างมโน ฆาตกรสาวสวยใช้สายตาเดิมาๆ กับเขาขณะหมุนตัวกลับ มือเล็กกระชับท่อนไม้แน่นขึ้นออกมาข้างๆ กัน ไม่ให้เขาเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือก เดินตามไปโดยไม่ลืมทิ้งระยะห่างราวกับกลัวอาวุธในมือเธอเสียวเต็มประดา

เฮ้อ นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เขาต้องเสสเสร้าง

ไม่ถึงสิบนาที่มโนก็ออกจากป่ามาสู่ถนน เขาเหลียวซ้ายแลขวาอย่างโล่งอก คนเดินนำเดินข้ามถนนไปยืนอยู่อีกฝั่งเรียบร้อยแล้ว กำลังมองมาด้วยสายตาเดิมาๆ ที่ใช้กับเขา แต่ก็ยังใจดีชี้เส้นทางกลับบ้านให้ เขาหันไปมองถนนคดเคี้ยวเหมือนงูที่เลื้อยหลบเข้าไปในผืนป่า พอหันกลับมา ก็พบกับความว่างเปล่า เธอไม่อยู่รอแม่แต่คำขอบคุณหรือให้โอกาสเขาถามชื่อ

ถึงตอนนั้นมโนเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าผู้หญิงสวยลึกลับมีตัวตนอยู่จริงหรือเป็นเพียงภาพจินตนาการอันบังเกิดจากความอุดมสมบูรณ์ของป่าที่คล้ายคลึงกับมีชีวิตในความรู้สึกของเขา

...หรือนี่จะเป็นความลับของธรรมชาติที่รอให้คนแปลกถิ่นอย่างเขาค้นหาต่อไป

๑

มิโนใช้เวลาค้างเช้าไปกับการทำความสะอาดบ้าน คงเพราะความเหนื่อยล้าจากการขับรถทั้งวันประกอบกับสถานที่แปลกใหม่สร้างความตื่นตาตื่นใจ ทำให้เขามองข้ามสิ่งสกปรกที่ฝังตัวอยู่ในบ้านไปได้ โชคดีที่เขาไม่ได้เป็นภูมิแพ้ ฝุ่นหยากไย่หนาเป็นป็นพวกนี้จึงไม่ส่งผลกับร่างกายเขานัก แต่นั่นก็ทำให้เขาไม่รู้สึกรถึงการมีอยู่ของมัน จนเมื่อเช้าขณะที่เขาเปิดผ้าม่านและหน้าต่างทุกบาน จึงเห็นฝุ่นลอยอยู่ในอากาศเป็นจำนวนมาก

เขาค้นไม้ถูพื้น ไม้กวาด ผ้าสำหรับทำความสะอาดได้จากชั้นวางของหลังบ้าน กว่าจะจัดการให้พออยู่ได้ก็เกือบบ่าย ถึงตอนนั้นเขาเพิ่งรู้ว่าร่างกายของเขาต้องการพลังงานมากเพียงใด ไม่น่าเชื่อว่ากาแพหนึ่งถ้วยกับภาพหญิงสาวที่ล่องลอยมาในความคิดคำนึงเป็นระยะๆ จะปิดรับความต้องการของร่างกาย เขาถึงอยู่ได้เกือบครึ่งวันโดยไม่ต้องกินอะไรเลย หลังเก็บขวดเบียร์กับเศษพลาสติกที่ห่อหุ้มเสบียงที่กินจนเกลี้ยงเมื่อคืนแล้ว มิโนก็รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อขับรถออกไปหาอาหารเข้าบวกเที่ยง รวมถึงอาหารกระป๋องมาตุนไว้ เขาใช้เวลาเพียงสิบนาทีขณะขับรถลงเขามาถึง

หมู่บ้าน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อคืนเขาเสียเวลาในการหาบ้านเพราะความมืด ประกอบกับไม่ชินทางนั่นเอง

“สวัสดิ์ครับผู้ใหญ่” มโนแวะบ้านไม้กิ่งปูนสีฟ้า หน้ารั้วโปร่งๆ มีป้ายไม้เล็กๆ สลักคำว่า ‘ผู้ใหญ่บ้าน’ ปักไว้ เหมือนผ่ายนั้นจะมีกล้องวงจรปิดที่ทางลงเขา เพราะทันทีที่รถจอดเทียบหน้าบ้าน เจ้าของบ้านก็ยืนรออยู่แล้ว

“หลับสบายไหมคุณ” น้ำเสียงเอื่อยๆ แต่ดวงตาค่อนข้างแดงมองมาอย่างสำรวจตรวจตรา หากก็ต้องผิดหวังเพราะมโนสวมแว่นกันแดด

“หลับๆ ตื่นๆ ครับ คงแปลกที่” เขาไม่ใช่หนักอึ้งใจ แต่ก็พอจะเอาได้ว่าอีกฝ่ายอยากรู้อะไรจึงตอบแบบเสีงๆ อย่างไรก็ตาม คำตอบนั้นได้รับปฏิกิริยาตอบสนองทันที แวดตาผู้สูงวัยกว่าบ่งบอกถึงความอยากรู้อยากเห็นแกมตื่นตระหนก

“เอ่อ... น่าจะอย่างนั้น อีกสองสามวันคงชิน นี้คุณจะเข้าเมืองหรือ”

มโนยิ้มรับคำถามแก้เก้อของอีกฝ่าย เขาแค่แวะมาหักทลายตามมารยาท อย่างไรเสียเขาคงจะอยู่ที่นี้ประมาณสองเดือน หรือเร็วกว่านั้นถ้ารีบเขียนนิยายให้เสร็จ

“ผมติดกินมื่อดีกครับ กะว่าจะซื้อพวกเครื่องกระป๋องไปตุน” เขาเสยผมที่เริ่มยาวไม่ให้ปลิวไปตามสายลมที่หอบเอาความร้อนมาด้วย

“คุณมากินข้าวกับพวกเราสิจ๊ะ” เสียงแหลมเล็กดังมาก่อนที่เจ้าตัวจะวิ่งมาถึงชายสองคนที่กำลังสนทนากันอยู่เสียอีก มโนยิ้มให้หญิงสาวแต่ฝ่ายนั้นทำท่าเหมือนจะโผล่เข้ามาหา ผู้ใหญ่คำถ้อยรับขยับตัวกันลูกสาวไว้ก่อนที่เจ้าหล่อนจะทำให้ชายหน้า

“ผมตื่นสาย กินนอนไม่เป็นเวลา เอาแน่ไม่ได้ ยังไงก็ขอบคุณมากครับที่ชวน”

ผู้ใหญ่คำถ้อยไม่ได้หันไปปรามลูกสาวที่พยายามจะยื่นคະยอให้หนุ่มแปลกหน้ามาผูกปิ่นโตอีก ดวงตากร้านประสพการณ์จับได้ว่าฝ่ายนั้นไม่สนใจคำมอญ ไอ้อាកการหวงลูกจึงไม่กำเร็บ มโนยิ้มตอบแทนความเอื้อเฟื้อ

ให้หญิงสาว แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอหน้าชื่นขึ้น

“ไว้มากินด้วยกันสักมื้อนะคุณ หัวค้ำมีชาวบ้านมานั่งกินเหล้าแก้หนวกกันเกือบทุกคืน เพื่อคุณจะมีอะไรเอาไปเขียนไป”

คิ้วเข้มเล็กสูงจนเห็นร่องรอยแห่งความแปลกใจโผล่พ้นกรอบแว่นตากันแดด สงสัยไฉ่เพื่อนสนิทเขาคงจะปุดประวัติเขาคงหมดเปลือก อุตส่าห์กำชับแล้วเชื่อว่าไม่ให้บอกใคร กฎของการทำงานแขนงนี้สำหรับเขาคือห้ามเปิดเผยตัวตน ให้ตระหนักไว้ว่านักเขียนไม่ใช่ดารารหรือผู้ที่สมควรจะเสนอหน้าออกสื่อ ไม่เช่นนั้นอันอิสระอันแสนวิเศษที่เรียกว่าโลกส่วนตัวจะอันตรธานทันที

“ขอบคุณมากครับ อิม...เมื่อเช้าผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่งมาด้อมๆ มองๆ หน้าบ้าน ไม่ทราบว่ามีผู้ใหญ่ใช้ให้ใครไปตามผมหรือเปล่า”

สองพ่อลูกหันไปสบตากันทันทีเหมือนเครื่องใช้ไฟฟ้าระบบอัตโนมัติ ก่อนที่คนเป็นพ่อจะหันมากลบเกลื่อนพิรุณด้วยเสียงค่อนข้างดังและแววตาหวาดวิตก

“เปล่านี่! เออ...ผู้หญิงที่คุณพูดถึงหน้าตาเป็นยังไง”

“ก็สูงกว่าคำมอนสักฝ่ามือ ผิวขาว ตาโต ผมเป็นลอนยาวถึงกลางหลัง...” เขาทำหนักแล้วชะโงกมองคำมอนที่ยับตัวไปด้านหลังผู้ใหญ่ว่า ค้างคาวเด็กหญิงที่ใช้พอเป็นที่กำบังเวลากลับ เจ้าหล่อนส่ายหน้าเล็กน้อยเมื่อเห็นเขามองเหมือนเจาะจงให้เธอเป็นคนตอบ

“ผู้หญิงในหมู่บ้านนี้ก็มิเฉพาะสาวรุ่นๆ เท่านั้น พวกที่โตหน่อยก็เข้าไปทำงานในเมือง ไม่ก็ขึ้นเชียงใหม่ เชียงราย หรือลงไปทำงานทำในกรุงเทพฯ ไฉ่ลักษณะที่คุณว่ามาผมนึกไม่ออกจริงๆ”

“นั่นก็ไม่ใช่ไรครับ” มโนผิตหวังเล็กน้อย กระนั้นก็ยังมิแก่ใจยกมือไหว้ผู้นำหมู่บ้าน รวมถึงยิ้มส่งเดชให้ผู้หญิงที่หลบหลังพ่อ โผล่มาแต่ดวงตาขณะเปิดประตูรถ เขาได้ยินเสียงพูดคุยกันเบาๆ อยู่ด้านหลังจึงเอี้ยวตัวกลับมา ผู้ใหญ่ค้างงยหน้าโดยสัญชาตญาณหลังจากก้มลงซุบซิบ

บางอย่างกับคนที่ยื่นแอบอยู่ด้านหลังจนหัวแทบจะชนกัน

“ไม่มีอะไรหรอกคุณ นิ่งมอมนิ่งก็ได้คนหนึ่ง...ชื่อฝ้าย ตาโตผมยาวแบบที่คุณว่าแหละ แก่กว่านึ่งมอมนึ่งสามปี เพิ่งกลับมาจากเชียงใหม่ ตอนนี่เห็นว่าทำงานที่ป้อม...”

“ขอบคุณครับ” มโนยิ้มน้อยๆ แบบข่มความพอใจอย่างยิ่งยวดเอาไว้ แล้วรีบขึ้นรถขับออกไป

รถกระบะสีดำแล่นออกไปฝุ่นยังไม่หายฟุ้ง สองพ่อลูกก็หันมาคุยกัน โดยคนเป็นลูกเปิดฉากต่อว่าก่อน

“ทำไมพ่อบอกเขาชะละเอียดขนาดนั้น อีฝ้ายมันแรวด์จะตาย นี่ถึงขนาดต่อไปหาเขาถึงบ้าน คงเป็นอีพวกนั้นแน่ที่ไปบอก อย่างนี้เขาไม่เสร็จมันหรือพ่อ!” คำมอมนึ่งดีดดันโวยวายจะเป็นจะตายอยู่กลางลานหน้าบ้าน

ผู้ใหญ่คำถงส่ายหน้าแรงๆ

“เพราะข้าอยากให้เขาหาเจอนะสิ จะได้รู้จักกันไปเลยว่าไอ้ฝ้ายหรือ...”

ชายวัยกลางคนหยุดพูด เหลือบตาไปที่เนินเขาใกล้ๆ แล้วหันมาสบตาลูกสาวที่ยืนตาโตอ้าปากอย่างลื้มตัว

“พ่อหมายถึง...”

ผู้ใหญ่คำถงพยักหน้าช้าๆ พลังเดินนำลูกสาวเข้าบ้าน ภวานาขอให้ผู้หญิงที่ชายหนุ่มพบนั้นมีตัวตน แม้ประสบการณ์ก่อนชีวิตของเขาจะบอกอีกอย่างที่ตรงกันข้ามก็ตาม...

มโนขับรถออกจากหมู่บ้านก็ตรงดิ่งไปเข้าเมือง การจราจรโล่งสะดวกพลอยทำให้คนขับอารมณ์ดีแม้กระเพาะยังไม่ได้รับการปรนเปรอ ส่งผลให้สมองลอยๆ นึกถึงแต่หน้าใครบางคนกระทั่งรถแล่นเข้ามาถึงในเมือง

ไม่รู้ว่าจะช่วงเช้าเป็นอย่างไร แต่ช่วงบ่ายเป็นเวลาพักผ่อนข้างสงบสำหรับเมืองนี้ ถนนหนทางแยกเป็นซอยเล็กซอยน้อยที่ทะลุถึงกันเหมือนรวงผึ้ง สองข้างทางเป็นบ้านเก่าขนาดสองชั้นทอดยาวออกไปจนสุดถนนคล้าย

ตึกแถว เขาไม่มีทางรู้เลยว่าบ้านแต่ละหลังนั้นคือที่อยู่อาศัยหรือร้านค้า จนกว่ามันจะเปิด แต่บางบ้านก็แสดงวัตถุประสงค์ชัดเจนด้วยการติดชื่อร้าน เขาขับรถผ่านร้านก๋วยเตี๋ยวสองสามร้าน บางร้านกำลังเก็บล้างหม้อและตู้กระจก บางร้านยังเปิดให้บริการอยู่ มโนเวทกินข้าวแกงร้านหนึ่ง อาหารคั้นลิ้นไม่แตกต่างจากที่เคยกินนัก ที่สำคัญคือราคาถูกเมื่อเทียบกับปริมาณ

หลังจากถามทางกับเจ้าของร้านข้าวแกง ชายหนุ่มใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ขับรถมุ่งหน้าสู่ซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศ เขาเลือกซื้อของราวๆ ชั่วโมงก็หอบของมาใส่ท้ายรถ เมื่อออกมาด้านนอกจึงรู้ว่าเป็นเวลาค่อนข้างเย็นแล้ว ขณะขับรถออกจากเมืองจึงเริ่มมีรถหนาดา โดยเฉพาะมอเตอร์ไซค์และรถสองแถวซึ่งบรรทุกเด็กนักเรียนเต็มรถเกือบทุกคัน มโนมองความวุ่นวายเล็กๆ ของเมืองนี้อย่างพึงพอใจ ชีวิตอันแสนเรียบง่ายและไม่รีบร้อน ความสะดวกที่ไม่เกินความเร็วของยานพาหนะสองล้อ เหมือนย้อนเวลากลับไปเมื่อสักสิบหรือยี่สิบปีก่อน วัฒนธรรมแบบไทลื้อจากวัดที่ขับรถผ่านนั้นบ่งบอกว่าผู้คนยังศรัทธาอดีต ในขณะที่คนรุ่นใหม่หรือหนุ่มสาวที่อยู่ในวัยทำงานแทบจะไม่มี วัฒนธรรมเพชฌัญยังไม่แพร่ขยายเข้ามาในเมืองนี้ อย่างน้อยตลอดสามสี่ชั่วโมงที่เข้าเมืองมา เขายังไม่เห็นใครมีพฤติกรรมก้มหน้าก้มตาอย่างนั้น

อย่างไรก็ตามระหว่างทางกลับ มโนไม่ลืมแว่น้ำมัน การเติมน้ำมันให้รถดูเหมือนจะเป็นเรื่องรองเมื่อเทียบกับความหวังที่จะได้พบใครบางคน ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะเป็นใครสักคนได้แม่นยำเพียงแค่ว่าเจอครั้งแรกปกติแล้วเขาเป็นคนที่เมินเฉยกับสิ่งรอบตัวโดยเฉพาะคน ความเป็นคนมีโลกส่วนตัวสูงทำให้เขาปิดประตูใส่หน้าทุกคนที่พยายามจะรู้จักเขามากกว่าชื่อนามสกุล แต่ตอนนี้โลกใบนั้นกำลังคลอนแคลนอย่างประหลาด เพียงเพราะการพบกันโดยบังเอิญไม่กี่นาที

เติมน้ำมันเสร็จเขาก็ขับรถเข้าไปจอดหน้าร้านค้าเล็กๆ ที่มีสภาพไม่เรียกถูกค่านัก มันเหมือนร้านขายของชำละแวกบ้านที่มีแม่ค้านั่งดูทีวีหรือ

อ่านหนังสือ แล้วเจ้าหล่อนก็จะทำหน้าที่เหมือนถูกขัดจังหวะเวลาเมื่อใครถามหาอะไรหรือจ่ายเงิน ตอนนั้นเขากำลังอยู่ในสถานการณ์อย่างนั้น ผิดก็ตรงที่คนขายเป็นหญิงสาวอายุราวๆ ลิบแปด ผิวขาวหน้าใสแบบคนเหนือ ตาซีดเดียวและกำลังยิ้มอวดฟันซี่ใหญ่

“หาอะไรคะ” ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะคอยจับจ้องเขาอยู่แล้ว เพียงแค่เขาหันหน้ามาก็รีบยิงคำถามราวกับกลัวว่าเขาจะหันไปทางอื่น

มโนหยาบขมขบเกี่ยวกับเครื่องดื่มสองสามอย่างไปวางบนโต๊ะ คิดเงิน มองหญิงสาวตรงหน้าอย่างซึ่งใจก่อนจะถามว่า

“ฝ่ายไม่มาทำงานหรือ”

เจ้าหล่อนหยุดหยิบของใส่ถุง มองหน้าเขาราวกับเขาพูดถึงวันสิ้นโลก “ไปห้องน้ำ”

คำตอบแบบกระซุกทำให้คนฟังเลิกคิ้ว เท่านั้นยังไม่พอ หญิงสาวยังเหม่ปาก ทำท่ากระพือกระพายุดมองไปด้านหลังของเขาแล้วค้อนให้อีก

ขณะที่มโนกำลังสงสัยปฏิกิริยาราวกับเป็นคู่รักแสนงอนของอีกฝ่ายนั้น ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา เขาหยิบถุงเพื่อหลีกทางให้ผู้มาใหม่ ทำท่าจะเดินออกไปจากร้านหากไม่ได้ยินเสียงหญิงสาวคนขายของเอ่ยสะบัดๆ ว่า

“เขามาหามิ่งเนาะ”

คนที่กำลังเดินออกไปหันกลับมาอย่างรวดเร็วพอๆ กับหัวใจที่เต้นระรัว ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะตื่นเต้นขนาดนี้

“คุณมาหาฝ่ายหรือ” เสียงเล็กสดใสดังมาจากหญิงสาวอายุราวๆ ยี่สิบ อาจจะมากหรือน้อยกว่านั้นไม่กี่ปี เพราะดวงหน้าขาวสดใส มีลักยิ้มเล็กๆ ที่แก้มข้างหนึ่ง เวลายิ้มเห็นเขี้ยวตุ้มมีเสน่ห์ เขายอมรับว่าเธอน่ารัก แต่ไม่ใช่คนที่เขากำลังตามหา

“คุณชื่อฝ่าย?” เขถามอีกครั้ง ถ้าใครสามารถมองทะลุแว่นกันแดดสีเข้มได้ คงเห็นแววแห่งความผิดหวังเต็มสองตา

“ค่ะ เราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า เอ...แต่คงไม่ เพราะหล่อๆ แบบคุณ ยิ่งไงฝ่ายก็จำได้” ฝ่ายทำท่าคิดพลางเดินเข้ามาใกล้ๆ เดินวนรอบตัวเขา แล้วเอียงคอเล็กน้อยมองเขาอย่างน่ารัก

“ขอโทษ ผมคงเข้าใจผิด” เขาผงกศีรษะให้ผู้หญิงที่น่าจะอายุน้อยกว่าเป็นรอบ แล้วรีบเดินกลับไปรถ ได้ยินเสียงเล็กๆ ร้องเรียกหลายครั้งแต่เขาไม่หันไปมอง กระทั่งขับออกจากปั๊มแล้วจึงมองเจ้าหล่อนจากกระจกมองหลัง เห็นสีหน้างุนงงปนผิดหวังของเธอยิ่งทำให้เขาหงุดหงิด

...ผู้ใหญ่น่าคงกับลูกสาวหลอกเขาหรือ? แต่เพื่ออะไรล่ะ มันไม่มีเหตุผลเอาซะเลย มโนคิดขณะเลี้ยวรถเข้าสู่ถนนใหญ่ นึกถึงท่าทางมีพิรุณของสองพ่อลูกตอนที่เขาพูดถึงเรื่องที่พบผู้หญิงแปลกหน้าที่บ้าน

เขาต้องรู้ให้ได้ว่าพวกนั้นปกปิดอะไร และสาวสวยในปากคนนั้นเป็นใคร

รถกระบะสีด้ากลับมาจอดหน้าบ้านได้ไม่ถึงสิบนาที มอเตอร์ไซค์กลางเก๋ากลางใหม่สีแดงก็วิ่งเข้ามาจอด แต่ห่างจากท้ายรถเขางจนเกือบถึงถนนลูกรัง มโนกำลังออกมาชนของจากหลังรถที่ยืดสุดท้ายพอดี จึงได้เห็นกิริยากระสับกระส่ายของชายหนุ่มที่นั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์ ขณะที่เจ้าของร่างเล็กๆ วิ่งตรงมาหาเขาด้วยสีหน้าแบบที่เรียกว่าดีใจสุดขีด

“คำมอเนอปีนโตมาให้คุณจ๊ะ” คำมอเนอปีนโตขนาดสามเท่าให้ชายหนุ่มอย่างภูมิใจ

มโนรับมาแบบไม่ให้เสียหน้าใจ ไม่อยากบอกว่าเขากินข้าวมาจากในเมืองเมื่อบ่ายเต็มคราบ ถ้าหิวก็กินขนมปังกับของกินเล่นที่ซื้อมาถุงใหญ่

“ขอบใจมาก พรุ่งนี้ผมจะเอาปิ่นโตไปคืน”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ คำมอเนจะมาเก็บตอนเอาข้าวเข้ามาส่ง”

“อย่าลำบากเลย ผมตื่นสาย” มโนพยายามกลบเกลื่อนความเบื่อหน่ายด้วยรอยยิ้มที่มุ่มปาก

“งั้นกลางวันก็ได้ ตอนเย็นวันไหนคุณว่างก็ไปนั่งกินข้าวที่บ้านกับพ่อ

นะ คนเยาะสนุกดี” คำมอนคะยั้นคะยอ แก้มใสมีเลือดผาด

“ผมไม่ยากรบกวน คำมอนไม่ต้องเอามาส่งหรอก”

“โอ้คุณ ไม่ต้องเกรงใจหรอกจ้ะ คนในหมู่บ้านอยู่กันแบบพี่แบบน้อง มีอะไรก็แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ คุณเข้ามาอยู่ใหม่ พวกเราก็ต้องต้อนรับคุณ เหมือนเป็นญาติคนหนึ่ง” คำมอนยิ้มกว้าง คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะพูดได้ดีขนาดนี้ทั้งที่ตอนมาถึงก็กลัวจับใจ ต้องรอให้เขาขับรถผ่านไปก่อนถึงได้ตามมา

“ขอบใจนะ” มโนอ่อนลมหายใจ เขาเป็นคนมาใหม่ ไม่อยากมีปัญหากับใคร สาวน้อยคนนี้มีเจตนาดี แต่เจอกันวันละครั้งไม่น่าจะมีปัญหา

“เอ่อ...คุณเจอฝ่ายหรือเปล่า” ทั้งที่ตั้งใจว่าจะพยายามมองแต่หนุ่มหล่อ แต่สายตาเจ้ากรรมอดเหลือบมองเข้าไปในบ้านไม่ได้ พอรู้ตัวคำมอนก็รีบถอนสายตากลับมาที่ชายหนุ่มทันที

“เจอ”

สาวน้อยถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทำให้คนที่จับสังเกตอยู่แล้วเห็นความผิดปกติ สีหน้าหญิงสาวดูดีขึ้นผิดหูผิดตาเมื่อได้ยินคำตอบ

“คุณยัง...” คำมอนยังพูดไม่จบ เสียงบีบแตรรัวก็ดังมาจากถนนคนที่นั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์ท่าทางลูกลี้ลูกลนถลิ่งตาให้

“ไอ้จอบ หลานพ่อนะจ๊ะ มันคงรีบไปทำงาน งั้นคำมอนไปละนะ พรุ่งนี้ตอนกลางวันเจอกันจ้ะ”

มโนพยักหน้าเบาๆ ให้ท่าทางอ้อยอิ่งของหญิงสาว ได้ยินเสียงคนขับมอเตอร์ไซค์พูดเร็วๆ น้ำเสียงห้วนคล้ายกับจะต่อว่าขณะหญิงสาวเดินไปถึงเสียงมอเตอร์ไซค์แล่นออกไปอย่างรวดเร็วราวกับพวกนักชิงหนี่ตำรวจชายหนุ่มมองตามอยู่ครู่หนึ่งก็หิวปีนโตพร้อมกับถุงที่ทำยารถเดินเข้าบ้านไป

รถมอเตอร์ไซค์สีแดงแล่นเร็วราวกับลูกกระสุนออกจากโรงเพลิง ก่อนจะมาจอดที่หน้าบ้านผู้ใหญ่คำตง คนที่นั่งซ้อนพอลงมายืนได้ก็ตะโกนใส่หน้า

คนขับ

“มึงจะบ้าหรือ ซีรตยังกะเหาะ ตกเขาไปว่าไง!”

“มึงนะสิบ้า...บ้าผู้ชาย! ถ้ารู้ว่าไปบ้านนั้น จ้างให้กูก็ไม่ไป”

“นี่กูก็จ้างมึงนะ” คำมอหน้าง

“ห่าสิบ? ไม่คุ้มกับการถูกผีหลอกเลยมึง”

“มีผีที่ไหน มึงก็เห็น ถ้ามีแล้วคุณเคจะอยู่ได้ยังไง” ความกลัวไม่ได้ลดลง แต่คำมอหน้างเชื่อมั่นในตัวชายหนุ่มมากพอที่จะมั่นใจว่าเขาจะปกป้องเธอจากผีได้

“จะไปรู้หรือ พวกคนกรุงเทพฯ อาจมีของดีก็ได้ เห็นว่าตอนนี่คนหนึ่งรถไฟเหาะกับรถไฟมูดีได้ดินไปทำงานกันแล้ว”

คำมอหน้างหน้า ลูกพี่ลูกน้องของเธอก็เหมือนกับคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านที่เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องของตัวเองและชุมชน ไม่เคยโผล่หัวออกไปมองว่าโลกภายนอกเป็นอย่างไร พวกที่ยึดติดกับค่านิยมเก่า รากเหง้าโบราณคร่ำครึ ความเชื่อเรื่องผีและอำนาจเหนือธรรมชาติ ทำให้คิดไปว่าความเจริญทางวัตถุเกิดจากน้ำมือของภูตผีที่มีฤทธิ์มาก คนเหล่านี้ปฏิเสธคนกรุงในขณะที่ยอมรับเงินจากลูกที่กระโจนเข้าหาปีศาจร้ายเหล่านั้น

“มึงไม่คิดบ้างหรือว่าเขาอาจไม่มีอะไรเลยก็ได้”

“ไม่มีแล้วอยู่กับผีได้ยังไง” เด็กแว้นตวาดกลับ

“ก็เพราะไม่มีผีนะสิ”

“โธ่ฮิมอน! มึงอยากได้เขาเป็นผัวจนตัวคันถึงได้คิดแบบนี้ ให้ลุงผู้ใหญ่มาได้ยินหอะมึง”

“ทำไม่...อยากให้กูได้ยินอะไรไอ้จอบ” ผู้ใหญ่คำถั่งเดินหน้าตึงเข้ามา มอเตอร์ไซด์หลานชายนอกจากเก่าแล้วมันยังเอาไปใส่ท่อเพิ่มเพื่อความดังจนน่ารำคาญ

“ไม่มีอะไรจะ ไอ้จอบมันจะรีบไปทำงาน ห่าโมงกว่าแล้ว สายก็ครึ่งแล้วละมึง” คำมอหน้างตาสีลู่ลูกพี่ลูกน้อง

“เออ... ฎไปก็ได้ แล้วอย่ามาขอให้กูทำอะไรอีกล่ะ” ไข้วจบสตาร์ตรถ บิดคันเร่งโชว์พลังเสียง กระที่บเกียรรีให้รถกระตุกแล้วขับจวดเฉวียน ออกไปอย่างกวนอารมณ์คนที่อยู่ข้างหลัง

“เอ็งไปขอให้มันทำอะไร”

“หนูให้มันพาไปหาคุณเค” คำมอญรู้ดีว่าโกหกไม่เก่ง อีกทั้งพ่อก็รู้จัก เธอดียิ่งกว่าใครในโลกนี้ การพูดความจริงดูเหมือนจะเป็นทางออกที่ดี สำหรับการเผชิญหน้าขณะนี้ ซึ่งมันก็ได้ผลตอบรับที่น่าพอใจ นอกจากพ่อ จะไม่ดูแล้วยังยอถามด้วยความเป็นห่วง

“เอ็งไม่กลัวเหรอ”

“กลัวสิ แต่ถ้าไม่ไปก็คงไม่รู้ว่ามีผู้หญิงที่เขาเจอนะเป็นอีฝ่าย”

ผู้ใหญ่คำถงตาโตก่อนผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก มีนาลูกสาว ของเขาถึงได้ทำหน้าที่นางแข่งกับดอกไม้ต่างๆ ที่ซอมนมอเตอรไรซ์ของคนที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตั้งแต่เด็ก

“หนูรอให้เขามาบอกเองไม่ไหว”

“ข้ารู้หรือว่าเอ็งคิดอะไร ...ว่าแต่บ้านนั้นเป็นยังงัยบ้าง” อย่างที่บอก ไม่มีใครรู้ใจสาวน้อยได้ดีเท่ากับคนเป็นพ่อ เพราะหนุ่มแปลกหน้ามาดีดีแถม มีดีกรีเป็นนักเขียนชื่อดังที่ลูกกำนันคนก่อนโฆษณาไว้หนักหนา ผู้หญิงที่ไหน จะไม่สนใจก็แปลกละ ขนาดนักพัฒนาชุมชนหน้าตาดีไม่เท่า ยังเป็นที่ ชื่นชอบของสาว ๆ เกือบทั้งตำบลเลย

“ก็น่ากลัวอยู่นะพ่อ มันเก่าแล้วมีดๆ ยังงัยไม่รู้ แต่คุณเขาก็ดูปกตินะ ไม่เห็นทำท่ากลัวอะไร”

“อาจยังไม่เจออะไรก็ได้” ผู้ใหญ่สันนิษฐาน

“หรือว่าไม่มี...” คำมอญคาดหวัง

“อะไรไม่มี เอ็งอย่าคิดลองดีเชียวนะ ข้าแก่แล้ว ไม่อยากต้องมานั่ง เลี้ยงลูกสาวเป็นบ้า”

“โธ่พ่อ... เรื่องมันตั้งเกือบสิบปีแล้ว ใช้อะไรที่ว่ามันคงไปผิดไปเกิด

ไหนดอไหนด ไม่งั้นปานนี้คุณเขาคงเผ่นกลับไปแล้ว แต่นี่ดูปกติมาก ๆ แถม ทำท่าเหมือนไม่พอใจที่เห็นหนูด้วยละ” สาวน้อยย่นจมูก ขนาดนักพัฒนา ชุมชนที่มานั่งสังสรรค์กับพ่อและชาวบ้านเกือบทุกเย็น ยังไม่ลืมส่งยิ้ม ชวนฝันมาให้เธอทุกครั้งแบบที่สาวน้อยสาวใหญ่เห็นแล้วต้องอิจฉา แต่ หนู่มหล่อแปลกหน้าเพียงส่งยิ้มเนือยๆ ตามมารยาทมาให้เท่านั้น

ผู้ใหญ่อำถนั้งคิด เออ...ไ้หนู่มนี้มันแน่ ขนาดลูกสาวเขาซึ่งขึ้นชื่อ ว่าเป็นสาวงามประจำหมู่บ้านอุตสาหื้ไปทอดสะพานถึงที่ มันยังไม่สน แถม ทำให้้องคำมอที่ใจกล้าเข้าขึ้นหน้าทหน้ารู้สึกเหมือนว่าไปปรกวนเขา

“เอาเถอะ เอ็งจะไปส่งข้าวก็ได้ แต่ห้ามเข้าไปรุ่มร่ามในบ้านเป็น อันขาด ข้าไม่ยอมให้ไ้รู้จมันลำบากใจ” เขายกลูกชายกำนันคนก่อนมา ขวาง

“หนูตั้งใจจะทำแค่นั้นละ” คำมอรับคำแข็งขัน ตั้งใจไว้แล้วว่าจะ ไม่เข้าไปในบ้านหลังนั้นจนกว่าจะแน่ใจว่าไม่มี ‘อะไร’ อยู่ในนั้น